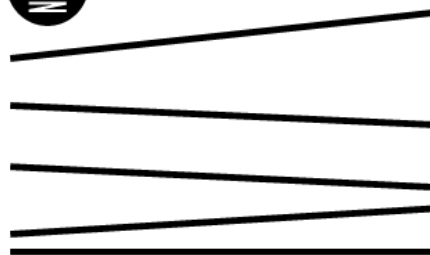

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Molbech, Chr. K. F.

Dæmring : Lyriske Digte.

København : forlagt af C. C. Lose & Delbanco,
1852

[7], 171 s.

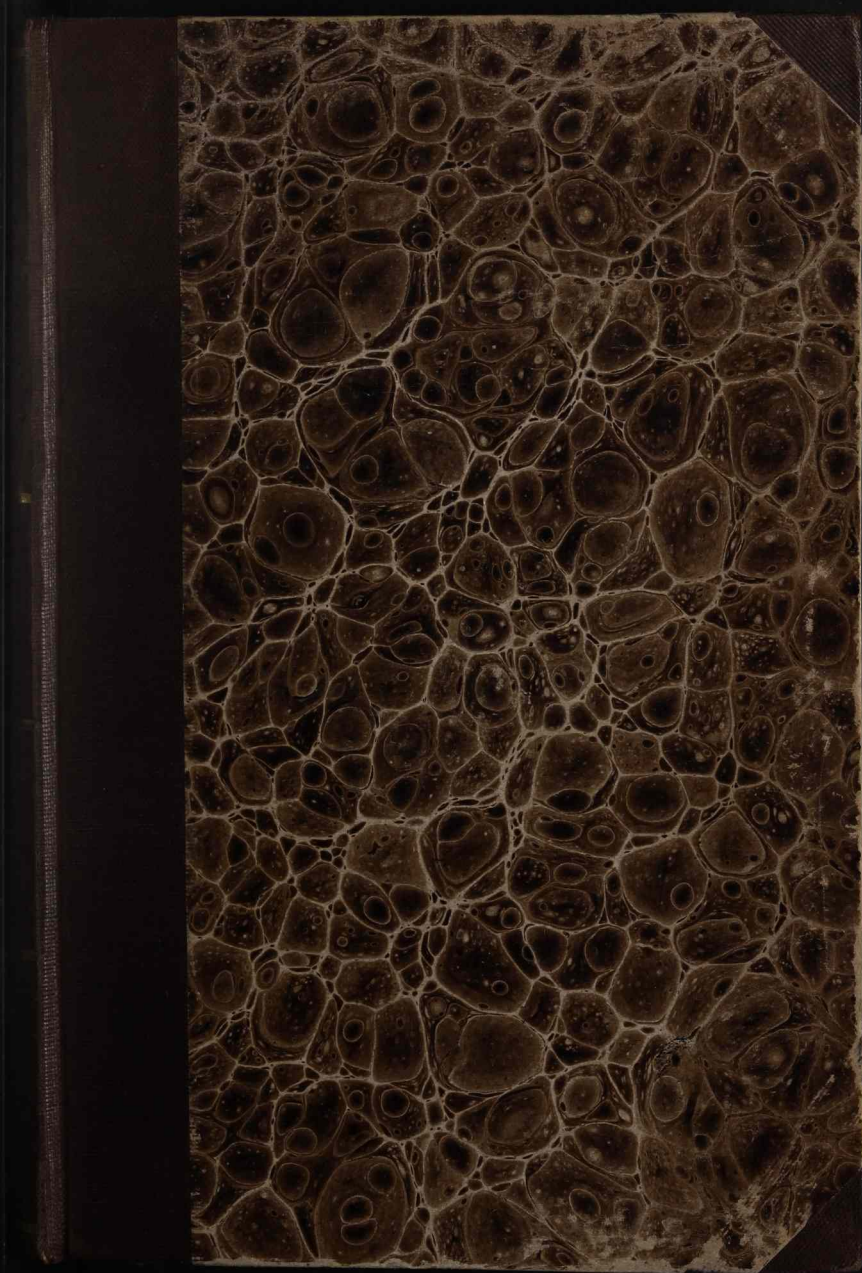
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, - 380.

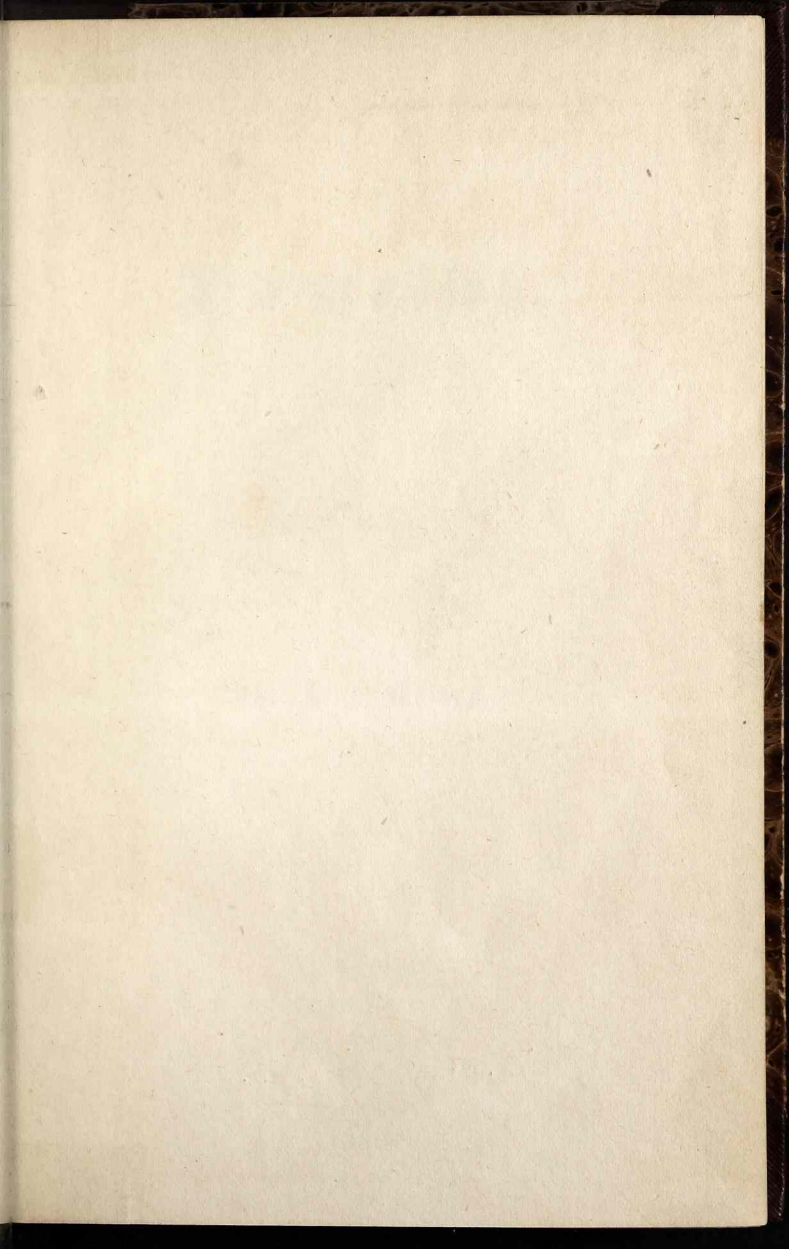
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

+ Rex

1 1 53 0 8 07896 6

Dæmring.

Lyriske Digte

af

Chr. K. F. Molbech.

Kjøbenhavn.

Forlagt af G. G. Løse & Delbanco.

Thieles Bogtrykkeri.

1852.

Til en Ven.

Hvad er vort Liv? En Skov, af Tørne flettet;
Kun hist og her en Sangfugls Stemme kalder,
Daa Roser findes der, og sparsomt falder
Et enkelt Lysglimt giennem Slyngenettet.

Er Haanden faaret end og Foden trættet,
Man tør ei staae: Afsted, afsted! det gjalder;
Man skal igiennem disse mørke Haller,
Før bliver ikke Vandringsskyrden lettet.

Blandt Tornene har tidt Din skarpe Tanke
Giort ryddeligt, som Hug af Drer blanke;
Til Giengæld har vel stundom jeg foroven

Vilst Dig et Glimt af Stierne, de blide.
Lad os gaae trofast ved hinandens Side!
Engang, vil Gud, det lysner vel i Skoven.

THE NEW YORK

THE NEW YORK
THE NEW YORK
THE NEW YORK
THE NEW YORK

THE NEW YORK
THE NEW YORK
THE NEW YORK
THE NEW YORK

THE NEW YORK
THE NEW YORK
THE NEW YORK
THE NEW YORK

THE NEW YORK
THE NEW YORK
THE NEW YORK
THE NEW YORK

Indhold.

	Pag.
Dæmring	1.
Maalet	3.
Sang ved et Guldbryllup	5.
Der er en Gud	7.
Mindets Bæger	11.
Dehlensslåger	14.
Naturaanderne	19.
General Nye	28.
De to Soldater	33.
Den Forfulgte	40.
Fangen	45.
Madonna (I-xxvi)	50.
Freias Stierne	76.
Længsel	78.
Ved Solnedgang	80.
Alene	82.
Fred	84.
Kærligheds Land	87.

	Bag.
Fremmed	92.
Sov sødt!	94.
Lad os flye!	96.
Sommer om Vinteren	98.
Veed du hvorfor?	100.
Ven	103.
Hvad hjælper det?	105.
Uforglemmelig	107.
Fremad!	109.
En Drøm	112.
Den Ensomme	127.

Dæmring.

Dæmring.

Med Stav i Haand, i Morgendæmringsstunden,
En Pilgrim vandrer langsomt giennem Lunden.

Bagved ham ligger Dalens Hiem, det stille,
Der slaaer Grindbrings Nattergal sin Trille.

Bagved ham, over Skovens tause Skygge,
Staaer Maanen, som en blegnet Drøm om Lykke.

Bagved ham glimte Stierner, halvudslukte,
Og minde ham om Dine, som er lukte.

Bagved ham hvister Rildten, fiernt i Dale,
Lig Ord af Læber, som ei længer tale.

Men rundt om er det tyst, hvorhen han strider;
I Stilhed Mattens Aand med Dagens strider.

Og samme Kamp der føres i hans Hierte,
Der strider Fremtids Haab med Fortids Smerte.

Da kommer der en Vind paa lette Vinger,
En Rosenkryd den høit som Fane fringer.

Den bringer Bud, at Sol har atter seiret;
Da lytter hver en Blomst, og seer iveiret.

Da vaagner Lærken, Dagens Morgenklokke,
Og kalder paa de andre Fugleklokke.

Da lyksner det i Hjertet og i Skoven,
Der lyde gyldne Trøstensord fraoven.

Det er den klare Sol, som høres holde
Sin Morgenbøn paa Horizontens Bolde;

Og mens et Chor af Fugle synger Amen,
Forsvinder Natten, Taagen synker sammen.

Men Pillegrimmen staaer hvor Skoven ender,
Han stuer fremad og sit Maal han kiender.

Langtborte hæve sig de høie Taarne,
Hvis Klokketoner blive mod ham baarne.

De gyldne Spiir i Morgensolen straae,
Der skal han hen, hvad han saa end maa taale.

Den sundne Lid tilhører Dæmringstimen,
Hans Fremtid kalder ham i Klokkens Rimen;

Og klart han stuer Veien, han skal træde,
Den føre nu til Sorrig eller Glæde.

Maalet.

Min Genius, hvor gaaer din Vej?
 Du stille Dreng, der vinker
 Mig mod et Maal, jeg kender ei,
 Meer fiernt, end Stierne blinker.
 Foran mig giennem Livet gaaer
 Du liig en fød, livsalig Mai,
 Og i dit Fied jeg Harpen slaar;
 Men hvorhen gaaer din Vej?

See, rundtomkring, i Syd og Nord
 Er Banerne betraadte,
 Og alt en mægtig Konge boer
 I hvert af Sangens Slotte.
 Der er ei noget Træ i Skov,
 Som ikke bærer Drens Tegn,
 Og travle Hænder har med Blov
 Opdyrket hver en Egn.

Du smiler ved den Tvivl og Frygt,
Som mig en Stund betvinger,
Hvor Slottet staaer, af Skyer bygt,
Du peger med din Finger;
Du vandrer frem med trostigt Mod,
Jeg følger dig med freidig Hu,
Og spørger ei, om Nogens Fod
Gik Veien førend du.

Sang ved et Guldbryllop.

I, som har vandret sammen
 Fra Morgentloffen klang,
 Trofast i Sorg og Gammen,
 Ud Livets Tornevang;
 I, som den Lykke finge,
 Alt sidde mildt i Fred,
 Mens Aftnens Klokker ringe,
 Og Solen synker ned;

I, som til Gylbenaaret,
 Bevared Hiertets Guld,
 Og under Solverhaaret
 En Sæl af Ungdom fuld!
 Lyt til en venlig Stemme
 Alt fra de Unge Bryst —
 Mens Mindets Skat I glemme,
 Har vi kun Haabets Lyft.

Haab glimrer i det Fierne
 Og svinder tidt igien;
 Men Mindets Aftenstjerne,
 Den er en fuldtro Ven;
 Den lyser op de Steder,
 Man fordum gif forbi,
 Saa frigiort Tanken træder
 Igien sin Glædesfti.

I Mindets Straaler milde
 Opstaaer hver Idræt smukt,
 Og hvad man trofast vilde,
 Det bærer der sin Frugt.
 Imellem Haab og Minde
 Henrinder Livets Elv —
 Held os, om der vi finde,
 Som I, engang os selv!

Held os, om da vi stande,
 Som I, med kærtligt Sind
 Og med en styfri Bænde
 I Aftenfolens Skin;
 Bagved, i Dæmringsfreden
 Den lange Bei, vi gif,
 Men foran Evigheden
 Med dybe Stjerneblik!

Der er en Gud.

1848.

Der er en Gud, som over Danmark vaager!
 Mobløs jeg sad og støtted Haand til Kind,
 Og stirred ud i Tidens mørke Laager.
 Jeg hørte Lyden af en Hvirvelvind,
 Som knusende foer frem igiennem Lande;
 Eldgamle Træer knækkedes i Skoven,
 Og vildt for Stormen fløi det visne Løv;
 Høit brølende mod hver en Strand slog Bøven,
 Og giennem Skyer af det reiste Støv
 Rødt lyfte Borgerkrigens Baal og Brande.

Jeg saae en Engel flyve over Jorden,
 Udfoldende sit store Vingepar;
 Hvor han drog frem, der fødtes Lyn og Torden,
 Og Luftens Strømme rysted, der ham bar,
 Naar susende han slog sin stærke Vinge.

Dg under ham sæt blandede sig Jammer
 Med Jubelraab, høi Lyft med Skræk og Død;
 Jeg saae, at stolte Slotte stod i Flammer
 Dg maled Tordenshyens Vinge rød,
 Jeg hørte Vaabenlarm og Klokker ringe.

Mit fagre Fødeland laae stille længe.
 Nylig var smeltet Vintersneens Eder,
 Dg Græs og Blomster dukked op af Enge,
 Dg Solen skinned — Alting var som før,
 Men Jorden aanded tungt dog som i Dremme.
 Da stævned Englen, svøbt i Taagekrandsse,
 Op mod vor skionne, fredelige Kyst;
 Hans Blik var Lyn, sin blodigrode Landsse
 Han stødte dybt i Folkebolgens Bryst,
 Saa Havet stilted ad i tvende Strømme.

Høit taarnede sig op de deelte Vande,
 Dgølge fiendilic inodølge stod,
 Da vandred Englen mellem begge Strande
 Dg saaede Veddragtsfæden for sin Fod,
 Det Korn, der giødes kun med blodig Væde.
 Men giennem Hvirvelvindens vilde Stemmer
 Dg giennem Havets Brolen under Kyst,
 Led der et sagte Suk, jeg aldrig glemmer,
 Det var som kom det fra en Moders Bryst,
 Det var som om jeg hørte Danmark græde.

Taus boiede mit Hoved jeg i Kummer,
 Liig En, der ikke Raad og Frelse veed,
 Og onfsed blot mig, at til Gravens Slummer
 Alt glemmende jeg maatte synke ned,
 Fer Valens Dødsffrig naaede til mit Dre.
 Da slog et Lyn ned i min Siæl fra Himlen.
 Ret som et Solglimt paa en skyfuld Dag
 Det kasted Lys udover Tankesvimlen,
 Og høiere end Storm og Volgers Brag
 En mægtig Stemmes Klang jeg kunde høre:

"Der er en Gud, som over Danmark vaager!
 Reis dig, du svage Mand! til kraftig Daad,
 Og løst din Pande over Tvivlens Taager!
 Du kiender ei Guds hemmelige Raad,
 Men du skal troe, at Alting er hans Villie.
 Han, som har bygt dit Fødeland i Soen
 Og høit velsignet det fra Aar til Aar,
 Han, som med Korn og Blomst har smykket Den,
 Og ladet Skoven grønnes hver en Vaar,
 Han vaager endnu over Danmarks Tilie."

"Den Gud, som i de længst fremfarne Dage
 Bød Strømmen stilles i det røde Hav,
 Og lod med Frelse sine Stridsmand drage,
 Mens over Fienderne slog Velgens Grav,
 Og lyfte for de Frelste giennem Lande:

Den gamle Gud er ikke død, hans Throne
 Staaer endnu hist, høit over Verdens Arm;
 Hvad han har skilt, han mægter at forsoner,
 Og naar han rækker ud sin stærke Arm,
 Da samle sig igien de deelte Bande."

"Naar han det vil, de vilde Belger synke
 Med Jublen til hinandens Bryst paany,
 I Folkehavet gattes ud hver Myrke
 Og klart og dybt det hviler under Sky;
 Da lyser han til Fred og Frihed Landet.
 Vee dem, der vilde Tvedragts Udsæd høste!
 Vee over Danmarks Fiender i den Stund!
 Paa dem skal Belgen styrte ned, den løste,
 Og deres Grav skal vorde Havets Bund,
 Og deres Navn til evig Tid forbandet!"

Og Stemmen taug. Igien jeg hørte Boven
 Og Hvirvelvindens Suus og Lynets Slag;
 Men i min Siæl var nu en Kraft fraoven
 Til mandig Daad; jeg saae en solklar Dag
 Giernt lyse giennem Tidens mørke Taager.
 Velan! kan Freds og Friheds hvide Vilde
 Kun af en blodigfarvet Jordbund groe,
 Saa vil jeg høie mig for Herrens Villie
 Og drage Sværdet med den faste Tro:
 Der er en Gud, som over Danmark vaager.

Mindets Bæger.

Den 13de Januar 1849.

Vender Tanken en Stund fra det fæstlige Lag,
Fra Forventningens spirende Vaar,
Ud mod Fortidens Nat, hvor bag Glemselens Sky
Mindets ensomme Maane kun staaer.

Hed var Dagen, som randt; Nota mærked med Synd
Hver en Plet af den sukkende Jord.
Der blev kæmpet i Vest, der blev kæmpet i Øst,
Der blev kæmpet i Syd og i Nord.

Hvor paa Folfenes Hav var Aarhundreders Is,
Slog Valkyrien Gul med sit Spær,
Saa i Frihedens Lyft, over Bredder og Vold
Fled de stummende Brændingers Hær.

Klang der hortes af Sværd, og Kartovernes Dron,
 Seiersraab og de Doendes Skrig;
 Nu er den Dag forbi, nu har Fortidens Nat
 Dækket stille de Blegnedes Liig.

Men med Falsen i Haand, som en Moder i Sorg,
 Gaaer Grindringen søgende frem;
 Hver der segned paa Val, Hver der blegned i Gal,
 Var han Mand, tager hun ham i Siem.

Alf, hun finder ei Gaa, naar hun vandrer mod Nord,
 Op hvor Bogen og Granerne groer!
 Vender Tanken en Stund fra det festlige Lag,
 Lad os gaae i Grindringens Spor.

Kan I mindes en Drot, han var ædel og mild,
 Mellem Fortid og Nutid han stod?
 Tidt blev Kronen ham tung, men hvor Villien faaer Dom,
 Skal det mindes, hans Villie var god.

Kan I mindes en Mand i det fjernere Nord,
 Der forstod Elementernes Sprog?
 Paa Navnkundigheds Vogn foer han viden om Jord,
 Og sit Fædeland med sig han tog.

Kan I mindes en Skiald, der blandt Lyngtoppe sang
 Sine Kvad under Straatagets Skjul?
 Selv han hviler sig træt, men hans Sang skal ei døe,
 Mens paa Heden der kvibdrer en Dugl.

Kan I mindes den Stund — ja den glemmes ei meer,
 Hørend Danmark er sunken i Sø,
 Da i bitterste Nød vore Brødre kom hid,
 For at seire med os eller døe.

Kan I mindes dem vel, da de kom over Hav,
 Gav sig selv, for de havde ei Guld?
 Af, hvormangen en Svend, som var lystig og ung,
 Dækker Grønsværet hist under Muld!

De var Sæd for vor Høst, og det Sted hvor de faldt,
 Skal ei Fiendernes Flok trampe ned;
 Nordens mægtige Aand skal med Olavind i Haand
 Holde Vagt over Gravenes Fred.

Af de gabende Saar, som Valkyrien slog,
 Da hun gif paa de Kæmpendes Sti,
 Skal Samdrægtigheds Urt vore herligt i Nord.
 Nu er Mindernes Drapa forbi.

Dehlenschläger.

Høibarmet Danmarks Gyldensnekke glider
 Henover Tidens Hav mod Evigheden,
 Naar Dagen lyser og naar Natten strider.

Den svømmer langsomt fremad, fiernt fra Bredden,
 Af Nimsfrost straalende i Winterfulde,
 Med Tag af lysgrønt Løv i Sommerheden.

Dens hvide Seil sig bugnende udrulle,
 Naar lungestærke Nordenvind dem fylder;
 Tidt høies Maften, som den briste skulde.

Snart Sol dens dybe Bølgerøi forgylder,
 Da seilet den som Svane let paa Boven;
 Snart Himlen sig i Taagestygger hyller.

Da sortner Havet, Stierneen døer foroven,
 Dg op af Volgen lyder Hyl og Jammer,
 Med Stenmer som en Høstvind giennem Skoven.

Dg atter lysner det; Tuldmaanens Flammer
 Som gyldne Drømme henad Dybet spille,
 Dg drømmende fremglider Sneffens Kammer.

Men om det stormer, eller det er stille,
 Om Volgerne med Broen aabne Havnen,
 Hvad heller mildt, sølvklingende de trille:

Staaer Nordens lyse Skjytsaand høit i Stavnen,
 Han holder Roret fast, og med sin Vinger
 Han peger fremad Dag og Nat mod Havnen.

Naar tusende han slaaer de store Vinger,
 Da fyldes atter Seilene, de døde;
 Dg naar stt Glavind han mod Mulmet svinger,

Det spredes brat af Nordlysflammer røde;
 Men naar med Smil sin gule Lok han ryster,
 Da skinner Sol, da klinger Sange søde.

De klinge — af! kun Sangens Gienlyd trøster
 Os nu i Dødens alvorstunge Time;
 Den mildner Sorgen blidt, men ei forlyster.

Det lyder over Hav, som Klotter time,
 Bleg skinner Stjernen i de høie Zoner,
 Taus peger Englen imod Morgnens Strime.

Thi han er død, den gamle Skjald, hvis Toner
 Saalænge rørte Nordens Mand og Kvinde;
 Og tomme staae nu alle Sangerthrøner.

Hans Gravsang kvæde kolde Intervinde,
 Mens Isen binder Havets tusind Munde,
 Og Sneens Blomster falde paa hans Minde.

Kom Foraarsstorm, væk Kilberne, som blunde!
 Kom sedest Fuglesvævd, der fra os flyede!
 Kom Aftenvind, du Suk i vore Lunde!

Spring ud, o Skov! lad dine Stemmer lyde!
 Suns, mørke Graner! i de fjerne Dale;
 Lad Eders Røst mod Fjeldets Væg sig bryde!

Han Eders Sanger var! Lad Eders Tale
 Da klinge, mens i Graven vi ham lægge,
 Og lad den dybsse Særnet blidt i Dyale!

Han fremmest sad i Danmarks høie Snekke,
 Og over ham vort Nordens Skjysaand rørte
 Velsignende sit hvide Vingedække.

Rundtom stod Nordens Folk i Kreds og hørte,
 En talrig Flok af Børn og Mænd og Kvinder,
 Naar Skialden Haand henover Harpen førte.

Han sang — da slumred Børn med røde Kinder;
 Da steg og sank urolig Jomfrubarmen,
 Mens Lærer strømed mildt, som Duggen rinder.

Han sang — da høstes Gny og Sværdes Larmen,
 Da aabned sig de gamle Graves Rifter,
 Og ud steg Helten, hei, med Skjold paa Armen.

Han sang — da gik der Lyd af gamle Skrifter,
 Og Mandens Haand greb haardt om Sværdets Tæste,
 Og Mod han fik til lysende Bedrifter.

Han sang — da foer paa Stormens raske Heste
 Et Tog af Guder over Sø og Enge,
 Da ligned Aulathor og Heimdal blæste.

Han sang i Vaar og Høst, sang sødt og længe;
 Han sang, indtil en Vinteraften faldt
 Hans Hoved træt sank ned paa Harpens Strange.

Da blev der tyst, som naar i Skov en Kilde,
 Der havde rislet høit, med eet taug stille,
 Og Fuglens Sang forstummed brat, den milde.

Men Englen greb hans Krands; hvor Stierner spille,
Han slynged høit den imod Mattens Bue,
Der funkler den, naar Skyerne sig stille.

Du Folk, som græder, derhen skal du stue!
Naar træt af Kamp dit Dø vil sig lufte,
Da lad det bade sig i Stiernens Lue!

Vend derhen Eders Tanker, I, som sukke
I vore Trængsels Nat og troe, - at Havet
Skal over al vor Storhed snart sig vugge!

Det Store vorder ei af Tiden avet,
Det lyser høit i Striden som i Freden;
Hans Aand er her, hans Legem kun begravet.

Saa lad den lyse da for os hernelen,
Der stande Bryst ved Bryst paa Skibets Dække,
Mens over Tidens Hav mod Evigheden

Hoibarmet glider Danmarks Gyldensnekke!

Naturaanderne.

Ved H. C. Ørstedes Død.

I Jordens Midtpunkt dybest inde,
 Hvor Viergets Rødder dybt sig snøe,
 Hvor Sol og Maane aldrig sinne,
 Og ingen Stjerneblomster groe;
 Ved Kilden af de stille Floder,
 Som Storm og Bølge har forladt,
 Der sidder Altings høie Moder,
 Den tause, tættlukkerte Nat.

Og rundtomkring til alle Sider
 Der strækker sig en Have stor,
 Hvor Blomsten fra de sundne Læder,
 Til Steen forvandlet, staaer i Flor;
 Hvor Skove groe, hvis Navn er sundet,
 Som aldrig skifte Løvet's Dragt,
 Hvor Fugle boe, hvis Røst er bundet,
 Og Mammothdyret holder Vagt.

Dg rundtomkring til alle Sider
 Er der saa dunkelt og saa tyst,
 Som paa den stille Baad, der glider
 Med Skyggerne til Dødens Kyst.
 Der er ei Klang af Sommervinde,
 Der er ei Lyd af Winterblæst,
 Og sieldent Gienlyd gav derinde
 Et Fodtrin af en fremmed Gæst.

Der sidder Altings høie Moder,
 Den tause, tættislørte Nat,
 Ved Kilden af de stille Floder,
 Som Storm og Bølge har forladt.
 Men rundtom hendes Throne stander
 En Skare Kæmper stolt paa Vagt,
 Med Hielme paa de stærke Pander,
 Og Vandser over Brystet lagt.

Hver af dem staaer, som var han lønket
 Til egne Tankers dybe Grund,
 Med Hovedet mod Brystet sanket,
 Med Diet luft og lydløs Mund;
 Hver af dem staaer, som om han venter,
 Fremboiet over Landsens Skæft:
 Det er den Slægt af Elementer,
 Som danner Livets skjulte Kraft.

Det er den Kreds af stærke Mander,
 Som flytter Joden uden Gang,
 Som i Naturens Suk sig vaander,
 Og jubler i dens Frydesang;
 Det er den Hær af dybe Gaader,
 Forbundne ved en enig Pagt,
 Som ikkun Han tilfulde raader,
 Der over Liv og Død har Magt.

I Jordens Midtpunkt dybest inde,
 Hvorhen ei Sol og Stierner naae,
 Der staae de, medens Slægter spinde
 Og fødes og igien forgaae.
 Der staae de, medens Tiden stunder
 Foroven som en rastløs Elv;
 Hver af dem paa sit Væsen grunder,
 Hver af dem hviler i sig selv.

Og rundtomkring til alle Sider
 Er der saa dunkelt og saa tyst,
 Som paa den stille Baad, der glider
 Med Skyggerne til Dødens Ryst. —
 Paa engang høres der et Bulder,
 Malmporten springer op med Gny,
 En Gienlyd giennem Bierget ruller,
 Det glimter som fra Jordens Sky.

Da Larmen hændøer i det Fierne,
 Der høres Lyd af faste Trin,
 Og klart og roligt, som en Stierne,
 Et Lys i Dybet trænger ind.
 En Mand igiennem Hallen strider
 Alene, med beständig Mand,
 Han seer sig om til alle Sider,
 Og holder Lampen høit i Haand.

Han vandrer mod den dybe Zone,
 Han seer de stærke Manders Hær,
 Han nærmer sig til Nattens Throne,
 Da vaagner hun ved Lampens Skær.
 Hun slaaer det sorte Elor fra Banden,
 Og seer med streng, alvorlig Hu,
 Forundret fast, paa Vandringsmanden,
 Og siger til ham: hvo er du?

"En Mand; der søger Livets Gaade
 Ved Dag og Nat, foruden Nist;
 Jeg spurgte høit: hvo kan den raade?
 Da svared Bladet: spørg min Kvist.
 Men Kvisten svared: spørg min Stamme;
 Og Stammen svared: spørg min Rod;
 Og Roden svared: spørg den Flamme,
 Som varmer Jorden om min Fod."

"Og ad de skjulte Kræfters Stige
 Jeg vandred ned, fra Trin til Trin;
 Men Ingen kunde Ordet sige,
 Der bragte Hvile til mit Sind.
 Nu staaer jeg her, hvor Stigen ender,
 Med Gransterlampen i min Haand,
 Og byder dig, som Alting kiender,
 I Kraft af den: oplys min Aand."

Da peger Ratten, høi og stille,
 Hen hvor de tausø Kæmper staae;
 Hun siger: "Skee dig, som du vilde!
 Een Gaade skal du opløst faae.
 Til rette Tid kun tør jeg kalde
 Paa hver især bag Klippens Tag;
 Thi naar engang de løses alle,
 Da er det Verdens sidste Dag."

Et Navn hun nævner tykt og kalder;
 Da vaagner brat en Kæmpe stærk,
 Iført en Klædning af Metaller,
 Og rasler med sin Pandserfærk.
 Hun løfter Haanden op og vinker,
 Han staaer der alt, fiendt ei han gif;
 En felfom, blaalig Glands der blinker,
 Som Lynildflammer, i hans Blik.

"Du, som ved Sommersolhverv leger
 Bag Jordenskyen tung og graa,
 Du, som i Vinternatten peger
 Mod Nordens Stjerne blank og blaa;
 Du, som paa flygtig Ganger farer
 I et Sekund omkring vor Jord,
 Og dog i alt det Skabtes Skarer
 Som Længsel efter Hvile bærer."

"Gi meer du som en dunkel Bolge
 Skal giennem Livet gaae i Løn,
 Din Tid er kommen, du skal følge
 Til Jorden op med Jordens Søn.
 Hvad dine Kræfter dybest giemme,
 Skal du fortolke denne Mand,
 Og bære Lyden af hans Stemme,
 Og Glimtet af hans Lys om Land."

Saa taler hun, og Manden lyder;
 Mod Loftet støder han sit Spar,
 Og flur igiennem Reven bryder
 Nordstjernens vinterklare Skiar.
 Han løfter Manden paa sin Skulder,
 Og svinder giennem Kloftens Dør;
 For Nattens Afsyn Sløret ruller,
 Og stille bliver Alt, som før.

En Tid der gaaer; i Mulmet svinder
 Hver Time som den Draabe hen,
 Der sporløst giennem Sandet rinder —
 Da vender Manden hjem igjen.
 Med ham igiennem Jord en Tone
 Som Psalmefange lyder klart,
 Da vaagner Matten paa sin Throne:
 "Hvi kommer du igjen saa snart?"

"Et snart, han svarer, efter Tiden,
 Hvis Klokke hift i Verden løb;
 En Slægt har baaret Blomster siden,
 Og een er visnet hen og død." —
 "'Har du forladt den Mand, jeg kaared
 Til dine Kræfters høie Folk?"' —
 "Han bliver nu til Jorden baaret
 Med Suk og Taarer af et Folk."

"De fjerne Toner, du kan høre,
 Er deres stille Klagesang,
 Nu har de lukket Dødens Døre
 Og seet hans Ansigt sidste Gang." —
 "'Og fik du opfyldt hvad du skulde,
 Var ikke Tidens Maal for kort?"' —
 "Hans Tankes Skaaler vare fulde,
 Da Døden kom og tog ham bort."

"Jeg lærte ham mit Væsens Kræfter,
 Han lærte Verden dem igien,
 Saa fiernest Fremtid høfter efter
 Det Sædekorn, han lagde hen.
 En Gienlyd af hans Navn har runget
 Fra Bierg og Dal og Bolgers Mund;
 Og med hans Hæder har jeg svinget
 Mig rundt om Jord i et Sekund."

"Jeg tog ham med, hvor Skyen foder
 Udaaf sin Lænd det blege Lyn,
 Da spurgte han, hvi Solen gløder
 Og Stiernene bæver for vort Syn;
 Jeg viste ham, hvordan jeg peger
 Beständig imod Nordens Pol,
 Da spurgte han, hvad der bevæger
 En Plante mod den lyse Sol."

"Hans Tanker bleve flere og flere,
 Saa Intet mætted deres Mund,
 Hans Vinger vored meer og mere
 Og løstede ham fra Jordens Bund;
 Tilslidst jeg mægtede ei at følge,
 Da foldede han dem ensomt ud,
 Som Svanen flyver over Bolge,
 Flei han i Himlen ind til Gud."

"Har jeg min Idræt opfyldt trolig?
 Til Hvile stunder dybt mit Sind." —
 "Det har du, svarer Natten rolig,
 Thi Jorden seer, som før var blind.
 Gaf hen og hvil dig, løste Gaade!
 Din Magt tilhører Verden nu;
 Men han, som lærte dig at raade,
 Veed mere nu end den og du."

Saa taler hun, den høie Kvinde,
 Og ruller atter ned sit Slør,
 Og stille bliver Alt derinde
 Bag Biergets Hvalving nu, som før.
 I Kreds af Livets Elementer
 Hun sidder i den tause Hal,
 Med Haanden under Kind og venter,
 Til Porten atter aabnes skal.

Thi Fleer end Een skal endnu stige
 Med Lampen i sin Haand derned,
 Og lyse op det dunkle Rige,
 Men naar det bliver, Ingen veed.
 Een efter een skal Natten kalde
 Paa Kamperne bag Klippens Tag;
 Men naar hun vækket har dem alle,
 Saa er det Verdens sidste Dag.

General Rye.

Det mykred over Kongeaa,
 Det glimted og det knalbed,
 Det var som om den sidste Slaa
 Fra Danmarks Dør var faldet;
 De halve Danste gik til Als,
 Til Frederits de halve:
 Nu, tænkte Fienden, er tilfals
 De jydste Mænd som Kalve.

Og Trommen gik og Hornet klang
 Fra Kolding op til Veile:
 "Først tage vi den jydste Vang,
 Og saa til Thyen vi seile."
 Men foran Veile By en Flok
 Af danste Mænd tog Stade,
 De var kun saa, men de var nok,
 Thi det var Ryes Brigade.

Og Lydskan kom med Smaat og Stort
 I Nattens Mulm forborgen;
 Men Rye stod foran Byens Port
 Og bød ham først Godmorgen.
 Og Fienden drog mod Marhuus hen,
 Men knap kom han til Staden,
 Saa fik han Lov at slaes igien,
 Thi Rye stod midt i Gaden.

Da ligned Klingen hvas og vred,
 Og Ruglerne sloi snare;
 Men dengang det mod Aften led,
 Sankede Rye sin Skare:
 "Nu maa vi ende Striden, Mænd!
 Og see, vi kan os bierge,
 Thi vi skal andre Steder hen,
 For Danmarks Land at værge."

Saa drog han bort om Natten, tyst,
 Men det skal Ingen klage:
 Som Sværdet drages af et Bryst,
 Saadan drog Rye tilbage.
 Ved Helgenæs gif han ombord;
 Hvor er han? spurgte Fienden —
 Men Volgen glatted ud hans Spor,
 Og taus var Nordenvinden.

Det var ved aarle Morgengry,
 Her Sol gik op af Havet,
 Siin Dag, da Danmarks Sol paany
 Steg frem, som var begravet.
 Det var mens Natten endnu hang
 Paa Himlens vestre Side:
 Hvor Rye var bleven af dengang,
 Sik Fienderne at vide.

Ved Frederits blev holdt et Slag,
 Huult lod Kanonens Torden,
 Krudtrøgen blev i tatte Lag
 Som Skyer over Fiorden.
 Det rysted i den stærke Jord,
 Da Skandserne fik Møle;
 Men hver en Gang de talte, foer
 Til Himlen mange Stale.

Det var den tappre Olaf Rye,
 Han saae sig om fra Tue;
 Han fryded sig ved Kampens Gny,
 Hans Siæl var Ild og Lue.
 "Jeg tænkte nok, der kom den Dag,"
 Saa hørte man ham siige,
 "Da vi kan give Slag for Slag —
 Nu, Børn, maa Ingen vige!"

Og fremad over Steen og Stof
 Gik det mod Skandsens Bolde,
 Men fremmerst af den hele Flok
 Løb Olaf Rye den bolde.
 Og Flammer lyste, Rugler sang,
 Da faldt den første Række;
 Men over dem de Andre sprang,
 Og de var lige frække.

Det glimted atter over Bang,
 De Næste sank for Slaget;
 Men før det lyste tredje Gang,
 Blev Tredesfandsen taget.
 Fra Volden saae de raske Mænd
 Med Stoltshed over Valen;
 Paa engang led et Raab igien:
 "Men hvor er Generalen?"

I Hornet blev der hurtig stødt,
 De spurgte og de ledte;
 Da fandt de ham, hvor Græsset blødt
 Sig over Jorden bredte.
 Der laae han, som han hvilte tidt
 Midt under Stridens Larmen,
 Der laae han, som han slumred blidt,
 Ramt af et Skud i Barmen.

Det skarpe Helteblif var slukt,
Hans Haand laae tungt paa Brystet,
Men Munden smilte roligt, smukt,
Og sagde taus: vær troestet!
De løstede ham fra Seirens Jord,
De bar ham bort med Smerte;
Hans flakke Siæl i Himlen boer,
Hans Navn i Danmarks Hierte.

Ihi det skal vides i hver Braa:
Midt under Kampens Torden,
Var han en Lynildstraale blaa,
Der lyste giennem Norden.
Og det skal mindes fiernt og nær,
Til Tiden staaer ved Maalet:
Da Danmarks Engel svang sit Sværd,
Sprang Olaf Rye af Staalet.

De to Soldater.

Tilbage! lod Trompetens Skrald,
 Bort gik det i Galop,
 Den sidste Kugle fløi med Knald
 Og plovied Jorden op;
 Den sidste Flok af Fiendens Hær
 Drog slagen fra Midsundes Bro,
 Og over Valen fiernt og nær
 Sank Nattens dybe Ro.

Al Kampens vilde Larm forsvandt,
 Da Maanen steg af Høg,
 Hver saaret Mand sit Leie fandt,
 Hver slagen Mand sin Grav;
 Kun hift og her omkring paa Jord
 Var Græsset trampet ned og vaadt,
 Der saaes endnu de røde Spor,
 Som Døden havde traadt.

Hver saaret Mand sit Leie fandt,
 Blev der da Ingen glemt?
 Jo, dybt hvor Eliens Bolge randt,
 Laae Jo, bag Skrænten glemt.
 Jo Ar, som faldt ved Morgenstær,
 Men glemtes under Hostens Larm,
 Jo Ungersvende hvilde der,
 Med giennemboret Barn.

Den Ene var en brav Soldat,
 Der stod ved Kongens Hær,
 Meer slink og lystig Kammerat
 Var aldrig et Gevær;
 Hvor han paa Fienden blot fik Nam,
 Der slog han til af Hiertenslyst,
 Der var ei andet Lydst i ham,
 End Ruglen i hans Bryst.

Den Anden stod i deres Sold,
 Som kom ved Morgengry
 Og stormede Midfundes Vold,
 Men nødtes til at flye.
 Han havde kæmpet som en Mand,
 Han tænkte vel, hans Sag var god,
 Nu laae han der ved Eliens Strand
 Og svæmmet i sit Blod.

Da Mattens kolde Gysning foer
 Igiennem deres Krop,
 De vaagned paa den vaade Jord,
 Og luffed Diet op.
 De stirred paa hinanden hen,
 Hver af dem greb til sit Gevær,
 Men Begges Hænder sank igien,
 Thi Bøssen var for svær.

Engang endnu de gierne stred,
 Men nu var det for seent,
 De nødtes vel at holde Fred,
 Skiondt den var daarlig meent.
 Paa Begges Pander stod en Sky
 Af fiendst, forbittret Had, og dog --
 Og dog var de fra samme By
 Og talte samme Sprog.

Hvor Belgen slaaer sin hyide Top
 Mod Sønderjydens Land,
 Der var de født og fostret op,
 Ved Vesterhavets Strand.
 Der boede de til Krigen kom
 Og kaldte Bonden fra hans Dont,
 Da gjorde Begge Heireom,
 Men med forskiellig Front.

Den Ene gif mod Sønder hen,
 Den Anden imod Nord,
 Som Fiender mødtes de igien
 Paa deres Fædrejord.
 Nu laae de der ved Vandets Bred,
 Hver med et Ulivskaar i Barm,
 Og kunde dog ei døe i Fred,
 For lutter Had og Harm.

Til Strid var deres Arm for træt,
 Men hvert et Diefast
 Var som en fleben Bajonet,
 Saa flærende og hvast.
 De mæled ei, men taus og kold
 Den Ene hød den Anden Trods,
 Ret som om Graven var en Vold,
 Hvorom de skulde slaaes.

Og Maanen sank og Natten led,
 Og Volgen slog mod Ryst,
 Og Livet haardt med Døden stred
 Udi de Evendes Bryst.
 Da løb med eet bag Høiens Kam
 En Dundren som af Hestefo,
 Og Jægerhorn og Hundeglam
 Og stingrende Hallo.

Det susste som et Tordenveir,
 Det glimtede som Lyn,
 Det raslede bag Skovens Træer:
 Da saaes et selsomt Syn.
 Thi fiernt igiennem Lufsten fløi,
 Ret som en Sky for Vindens Magt,
 Henover Mark og Eng og Høi
 Kong Abels vilde Jagt.

Foran dem Alle, høit tilhest,
 Toer, som en fredløs Mand,
 Frempidstet af sin Angers Blæst,
 Han selv med Spyd i Haand.
 Hans blege Kind var uden Blod,
 Hans Die var en udbændt Glod,
 Men midt paa Panden strevet stod
 Hans Broder Gviks Død.

Vagester kom den onde Flok
 Af hans meensvorne Mænd,
 Vilddt fløi de over Steen og Stok,
 Som Løvet hvirvles hen.
 Ild stod af Hestens Næsebor
 Og gnistred i den mørke Nat;
 Men da de naaede Eliens Fiord,
 Saa standfød Toget brat.

Og op af Sundet dybt og blaat
 Steg, som en Laage graa,
 Et Billed af den slagne Drot
 Med Kongekrone paa.
 Han streg fra Kind det vaade Haar,
 Han løstede Haanden streng og vred,
 Han peged paa et blodigt Saar,
 Og sank i Dybet ned.

Da gyfte det i Skovens Trær,
 Da stjal ved Sivets Top,
 Og Volgen sukked fiernt og nær
 Og slog mod Stranden op.
 Men Abel sine Hænder vred,
 Til Flugt han vendte Hæften om,
 Og fiernt i Lusten, uden Fred,
 Forsvandt han som han kom.

Var det et Hebersyn, en Drem?
 Hver, som han vil, kan troe;
 Men de, der laae ved Eliens Strøm,
 De saae det beggeto.
 De tænkte paa den syundne Tid,
 Og den, som ukiendt for dem laae,
 De tænkte paa den Broderstrid,
 Som disse Vande saae.

De samlede den sidste Rest
Af Liv, der var igjen,
Saa kreb de, som de kunde bedst,
Imod hinanden hen.
De sukked ei, de klaged ei,
De tænkte ved dem selv som saa:
Vi skal jo dog den samme Vej,
Lad os da sammen gaae.

Da Natten som en Skygge veg,
Og Duggen faldt paa Bang,
Og Lærken imod Himlen steg,
Heit jublende med Sang,
Da laae de begge døde der,
Men lest var alle Hædets Baand,
Hver havde sluppet sit Gevær
Og holdt den Andens Haand.

Den Forfulgte.

Rast igiennem dunkle Lunde
Flyver Slædens glatte Fæl,
Granerne, som stille blunde,
Vækkes op af Bidstesmæld;
Bæliden klinger, Hesten stamper,
Sneen striger under Hov,
Ovenover Nattens Lamper,
Rundtomkring den vilde Skov.

Midt i Slæden pelsværkforet,
Som en Bjørn i Vinterskrud,
Stirrer Bonden efter Sporet,
Styrer Hesten ind og ud.
Luunt indsvøbte ved hans Side
Fæle sig hans trende Børn
Under Skindets Laad det stride,
Som tre Roser under Tiørn.

Sneen falder, Grene knage,
 Stille sufer Nattens Blæst,
 Tiert i Skov en sulten Krage
 Skræmmes op og skriger høst;
 Bonden glider taus og rolig
 Fremad i den øde Gal,
 Tænker paa sin fjerne Bolig,
 Svinger Vidsten, slaaer et Knald.

Hør, hvor ensomt Lyden klinger
 I den vidtudstrakte Lund,
 Hei, hvor lystigt Hesten springer,
 Puster Dampen af sin Mund;
 Tænker Manden paa sin faure
 Hustru og sin Hyttes Ro,
 Tænker den paa Krybbens Havre,
 Og de langes beggeto.

See, da spidser Folen Dre,
 Seer sig om i Skovens Giem,
 Standser lidt, som for at høre,
 Skælver saa paa hvert et Lem;
 Lager Vidstet mellem Tænder,
 Spiler ud sit Næsebor,
 Gjør et vældigt Spring og render
 Som forfulgt henover Jord.

Bonden reiser sig i Sædet,
 Vender Dret imod Vind,
 Og en Ryd, en fiern, paa Stedet
 Jager Blodet fra hans Kind.
 Flur han løsner Hestens Toile,
 Slænger Pelsen af sin Krop,
 Og, med Haand paa Bøssens Boile,
 Rakker Drengene han op.

"Vaagn! det er ei Tid at blunde!
 Der er Ulve paa vor Sti,
 Men endnu vi frelses kunne,
 Vil Vorherre staae os bi!"
 Og han taler ømt til Hesten:
 "Kiære Høle, frels vort Liv,
 Flyv som Eyalen, far som Blæsten,
 Skyd dig frem som Jist bag Siv!"

Hesten selv kan Jaren sandse,
 Flygter, som fra Strang en Piil,
 Og de høie Graner dandse
 Susende forbi med Til.
 Men med eet faaer Skoven Mæle,
 Og det lyder henad Jord,
 Som en Flok fordomte Giale
 Hylende til Helved foer.

Dobbelt hastig flyver Slæden,
 Dobbelt bleg er Bondens Kind,
 Drengene med stille Græden
 Folde Hænderne bag Skind.
 Andengang i Skoven vækkes
 Hylet af den vilde Hær,
 Grene rasle, Kviste knækkes,
 Snart er Ulvesloffen nær.

Og af Rædsel pidsket, fare
 Hest og Slæde blindt afsted,
 Men det hjælper ei, de snare,
 Sorte Skygger følge med.
 Hungrig Ulvehæren sanker
 Sig omkring den snelle Karm,
 Som en Flok af Piinselsstanter
 Om en Synders rædde Barm.

"Fader, hjælp mig!" Bøssen knalder,
 Et Minut har Bonden Ro,
 Og paa trende Børn han kalder,
 Men han faaer kun Svar af to.
 Altit han Geværet lader,
 Sender Ruglen rask paa Wei;
 Andengang det lyder: "Fader!
 "Hvorfor hjælper du os ei?"

Bremad Ulvesflokken farer,
Sungrig efter mere Blod;
Men sit sidste Barn forsvarer
Bonden med fortvivlet Mod.
Og imedens Tølen springer,
Lyder svingrende hans Røst,
Og sin Bøssesolke svinger
Han, med Drengen ved sit Bryst.

Løbet høies, Kolben knækker,
Drengen rives af hans Arm,
Med et Skrig, som Gienlyd vækker,
Springer Bonden udaf Karm,
Kæmper mod de vilde Skarer
Til han døer for deres Tand;
Med den tomme Slæde farer
Hesten veisløs glennem Land.

Fangen.

Det var en Vinternat; hvorhen jeg saae,
Naturen mig sit Dødningsansigt viste,
Den gamle Jord laae udstrakt, stiv og blaa,
I Horizontens milelange Kiste.

Sort paa den hyide Snee, der fravled om
En enkelt Vandrer, som en Dm i Graven;
Genover mig hang Himlen, stiernetom,
Og tung, som Fængselsloftet over Slaven.

Alting var dødt rundtom og i mit Sind,
Kun Stormens Rovfugl hylede efter Døde,
Snart hugged den sit Næb i Jordens Kind,
Snart foer den op og slagred om den Døde.

I flig en Nat, saa ensom, sneebedæft,
 Naar kun et enkelt Lys langtborie vaager,
 Da feler man, at Jorden er i Slægt
 Med Havets Afgrund og med Luftens Taager.

Da feler Vandringsmanden, at han selv,
 Med al sin Storhed, sanddru eller loiet,
 Kun er en Gnist, der som et Hammerstæl
 Er fra Naturens store Værksted floiet.

Alt al hans Lykke kun er Gnistens Glød,
 Kort, som et Glimt af Flintestenen hugget;
 Han tænker paa den Stund, da glemt og død
 Han ligge skal, som Kullet, der er slukket.

Og jeg og mine Tanter fremad drog,
 Da led der Hestetramp, jeg sprang tilside,
 Og saae ved Sneens matte Skiær et Tog
 Af mørke Skygger over Heden ride.

Imellem dem en lukket Vogn der foer;
 En dæmpet Jamren syntes mig, jeg hørte,
 Det var vel Sukket af den frosne Jord,
 Der sagte vaanded sig, hvor Hiulet kiorte.

Nu dreied Vognen om en Bakkens Top,
 Hvor Sneen sig i Driver havde leiret,
 Og Rytterne floi med, i strakt Galop,
 Som Ravne, naar et Madsel de har veiret.

Jeg gik den samme Vei, og da jeg stod
 Bag Hoiens Skrænter, saae jeg dem forneden,
 Der havde de gjort Holdt ved Bakkens Fod,
 Hvor en forrøget Kro laae midt paa Heden.

Ti Ryttere steg af og gik derind,
 Den ellefte og den tolvte blev paa Hesten,
 Ved Vognen holdt de Vagt i Takkelfsin,
 Og deres Kapper slagrede for Blæsten.

Da jeg kom nær, jeg hørte lystig Sang,
 Og saae bag Ruden mange Skygger vandre,
 Med høie Raab sig blanded Bøgerklang
 Derindensfor i Huset, hos de Andre.

Fiol og Klarinetter muntert lod,
 I Gulvet trampet de med tunge Hæle;
 Men udenfor var tyst, kun dæmpet brød
 Den vilde Støi igiennem Dørens Fiæle.

Da hørte jeg igien hiin Klagelyd,
 Hvis forrigfulde, langtudtrukne Stemme
 Lød skærende midt under Gildets Fryd,
 Som Vinden piber gennem sprukne Lemme.

Mig rørte Lyden med en fælsom Magt,
 Ligt Dødsstøt fra en Sæl, der Alt forsager,
 Og vendt imod de Livende, der holdt Nagt,
 Jeg spurgte bange: Hvo er det, som klager?

Da løstede den Ene Fællens Blod,
 Og saae paa mig og rysted Sne af Loffen:
 "Det er en Fange, som er dømt til Død,"
 Han svared barsk, "vi føre ham til Blokken."

Fortvivlet lød igien den Skjultes Røst:
 "Afsted, afsted! naar faaer min Jammer Ende?"
 Men Rytteren trak Kappen for sit Bryst,
 Og taug, og lød sin Fækkel dunkelt brænde.

Der gik en Stund; da kom den vilde Trop
 Med Sang og Tummel atter udaf Kroen,
 Hver Rytter sprang med Hast i Sædlen op,
 Og viklede sine Tøiler stramt om Knoen.

De brede Sabler blinked, Sporen klang,
 Den røde Hærbuſt nikkede paa Hatten,
 Og i Galop foer Skaren over Bang,
 Til Vogn og Ryttere forsvandt i Natten.

Da tænkte jeg, imens jeg fremad ſtrek,
 Paa Siælens tunge Liigſart giennem Livet,
 Hvordan den ſom en Fange, uden Fred,
 Er til en Flok af Sorger overgivet.

De flæbe den afſted i Mulm og Nat,
 Paa Veien hiſt og her en Stund de raſte,
 Men Siælen ſidder klagende, forladt,
 Som Slaven, fluttet ind af Mure faſte.

Blandt Viin og Sang, ved ſtjonne Kvinders Barm
 Beruſe ſtundom ſig de vilde Evende,
 Men dybt det lyder fra den luſte Karm:
 Afſted, afſted! naar ſaaer min Jammer Ende?

Madonna.

I.

Der var en Tid, nu er den længst forsvunden,
Da Elstov sad i Sælens stille Kammer,
Og lysled, som en Brud ved Lampens Flamme,
Med at faae Sangens Bryllupsklædning spunden.

Der var en Tid, nu er den længst udrunden,
Da i min Sæl der blev stor Sorg og Jammer,
Som i et Huus, hvis Datter Døden rammer,
Da var det, disse Sanges Traad blev tvunden.

Da væved jeg af dem, med mangen Laare,
Imens min Elstov lagdes bleg paa Baare,
For Brude dragten, af! et Dødningsklæde.

Men nu er det saa længe, længe siden,
At der paa Graven Blomster groer, og Tiden
Har til mit Dødt sagt: hold op at græde.

II.

I Syden saae jeg Mænd og Kvinder bære
Udsprungne Blomster giennem Kirkens Gange,
Og lægge dem med Bøn og fromme Sange
Paa Alterdisken til Guds Moders Ære;

Og knæle ned og bede: Naadig være
Du os, Velsignede! viis vore bange,
Bilddarne Siæle Himlens Vej, den trange!
Da tænkte jeg paa dig, min Hjertenskiære!

Mit Liv er jo en dunkel Kirkebue,
Hvor kun dit Billede lyser i det Hjerne
Høit over Altret, som en enlig Stjerne.

Madonna! disse Blomster af mit Hjerte
Jeg bringer dig; led du i Fryd og Smerte
Min Siæl, til hiit jeg faaer dig selv at stue!

III.

I Skoven boer hun, Sang af Nattergale
En Gienklang er af hendes Røst, den bløde,
Dg hendes Blik er Stierne, som gløde,
Dg hendes Trin er Hiortens Gang i Dale.

Hun sidder i mit Kammer, Skjaldens Tale
Er hendes Sjal, der gaaer min Sjal imøde,
Dg hendes Flammekys, de længselsøde,
Er Tankelyst, der vække mig af Dvale.

Hun tørrer Graaden bort af mine Kinder,
Dg svaler mig naar Tornekrandsen saarer,
Hun svæver foran mig, høit over Brimlen;

Men vil jeg gribe hende, bort hun svinder,
Dg siger, mens hun smiler giennem Taarer:
Naar du er død, vi mødes skal i Himlen.

IV.

Fra Veiens Bred jeg stued Lykken drage
Forbi mig, den ustadige Gudinde;
I hendes Fied, som Løv for Sommervinde,
Saae jeg en Flok af Mænd og Kvinder fage,

Og deres Naab og Suk og Bøn og Klage
Jeg hørte som en Storm i Luften synde:
Hun vinked mig, men mellem Skovens Linde
Jeg vandred ind, og saa mig ei tilbage.

Da smilte hun og tænkte: ham alene
Jeg skienke vil min Gunst af hele Flokken;
Og i den stille Nat, bag Lundens Grene,

Hun nærmed sig, med Stierneglands om Loffen;
Lestvævende hun Fyldehornet rysted,
Da faldt en Elskovsrose mig paa Brystet.

V.

Genover Scenen svæver Digtets Aand

Paa store Vinger, som en sneehvid Svane,
Fra Himlen skinne Stjerner paa dens Bane,
Fra Jorden stiger Duft af Rosensvaand.

Hun sløtter Anden takkefuld til Haand,

Imens hun lytter til de Ord, der mane
Hver Fryd og Smerte, som en Sæl kan ane,
Lig Skygger, frem ved Sangens Tryllebaand.

Jeg tænker, mens mit Blik paa hende hviler:

Du Elstovsdigt, hvis Længsel stille smiler,
Længselsdigt giennem Digt som en Fange,

Du Elstovsdigt, med dine lyse Løkker,

Din søde Mund, din Stemmes Solverkløkker,
Du er dog stienest af dit Hjemlands Sange.

VI.

Min Ungdoms Hiem, det straabedækte, lille,
Hvor Nøisomhedens Ur i Vinduet groede,
Hvor Fromheds Lillier dugbesprængte stode,
Og Glædens Fugl sang tidligen og silde,

Forlod jeg, og i Skovens Dyb, det vilde,
Jeg vanked, fredløs som de Dyr, der boede;
Jeg gik i Mulm, hvor ingen Sti sig snoede,
Og aldrig saae jeg Stierne, de milde.

Fortvivlet sank jeg om, og i min Kummer
Bad jeg tilsidst om Dodens dybe Slummer —
Da led en Kvindes Røst for mine Dren.

Jeg aabned Diet, see, da var jeg hjemme!
Den Røst, jeg havde hørt, det var din Stemme,
Og du stod ung og smilende i Døren.

VII.

Com naar en Gartner, lidt før Sol sig tænder,
Mens halvt endnu ham Dømmens Billed lænker,
Paa Blomsterne i Vinduet seer og tænker:
Nu aabner Rosen sig, snart Natten ender;

Saa speider jeg, mens Længsels Nat mig sender
Sit Eternels og sine Dømme stienker;
Dybt i dit fromme Blik mit Blik jeg sænker,
Til Morgenbøn jeg folder mine Hænder —

Men endnu er din Elskovs Rose lukket,
Og Nattens Dømmeslor end hviler over
Den Blomst, hvori min Lykkes Engel sover.

Flyv du, min Sang! let baaren hen af Sukket!
Du veed, hvor hun bag Skoven boer, forborgen,
Skynd dig derhen og spørg: naar er det Morgen?

VIII.

En Billedstøttes Tanke hviler stille
I Marmorblokkens Indre, uopdaget,
Og over den sig hvælver Klippetaget,
Hvor Skoven groer og Kildens Bølger trille.

Der hviler den til Stenene sig stille,
Til Klippen briste maa for Hammerslaget,
Og Elftøvs Gud, af Marmorkisten draget,
Med Piiil og Bue stiger paa sin Pille.

Min Kierlighed til dig laae som en Tanke
Fra evig Tid i Siælens Marmorgiemme;
Da kom du, for paa Gravens Dør at banke.

Let Stenen brast ved Lyden af din Stemme,
Og Elftøvs Gud, af ingen Byrde tynget,
Steg frem for Lyset, seirende, forhyngt.

IX.

Fra Skjens lysblaa Telt, hvor Solen luer,
Fra Havets endeløse Bølgehaller,
Fra Biergets Slot med straalende Krystaller,
Fra Lundens dunkelgrønne, svale Buer,

Guds Faderøie dybt i Sialen stuer,
Lig Glimt af Lys, der ind i Mørket falder;
Paa Hver, som farer vild, hans Stemme kalder,
Snart lyder den som Bøn og snart den truer.

Gen kalder han med Røst, som Bladet suser,
Som Kilden risler og som Fugle svinge;
Gen kalder han med Tordenskyens Lunge,

Med Havets Brøl, naar vildest Brænding bruser;
Dig kaldte han en Sommeraften silde
Med Lyden af din Røst, den klare, milde.

X.

Madonna, vil en selsom Drem du høre?

Bed Himlens Dør jeg stod, sorgfuld i Sinde;
Jeg skinted Herlighedens Glands derinde,
Og Sang af Engle naaede svagt mit Dre.

Luf op, Sanct Peder! bad jeg, lad dig røre!

Da led en Røst fra Morgenstyens Tinde:
Vend om og søg dig først en Elsterinde;
Thi kun for To jeg aabner Himlens Døre.

Det var Gud Amor selv, der til mig mæled;

Han Portner var, og Røglerne de tvende
Af Guld og Sølv, saae jeg, han holdt ihænde.

Flyv, lette Sang! af Haab og Frygt besjælet,

Hen hvor min Rose staaer i Blomsterrimlen,
Og hvist: Madonna, hjælp ham ind i Himlen!

XI.

Isalb du er mig huld, da vil du siden
 Forundret sige vist, engang ad Aare:
 "Hvi led du sli'g en Angst og Tvivl, du Daare?
 Jeg elsked dig jo lænligt hele Eiden."

Vaar spirer kun igiennem Vinterstriden;
 Den gamle Jord maa døe, før Himlens Aare
 Kan vække nye Roser af dens Baare;
 Alt Skönt og Herligt fødes giennem Eiden:

Og skönt og herligt er det Barn af Smerte,
 Min Siæl har født, Guldbarnet af mit Hierte,
 Der mod dig rækker sine Hænder spæde.

Min Sorg og Angst har luttret det for Brøde,
 Og jeg har kjøbt dets Smil ved selv at bøde;
 Tag det, og lad det vore til din Glæde!

XII.

Naar Foraarsolen mildt, med Hænder blide,
 Har løftet Sneens Lin, naar Havens Gange
 Gienlyde høit af klare Fuglesange,
 Staaer Ubletræet smykt med Blomster hyide.

Men Blomsten falder af ved Sommertide,
 Og bittert giennem Arerne de trange
 Gaae Livets Gaster, Grenen stælver bange —
 Da bryde gyldne Frugter af dens Side.

Min Elstovs Træ stod først i Foraarsstunden
 Med Blomster smykket, duftende i Lunden,
 Og Fuglesange høit fra Kronen lode.

Men Blomsterne faldt af, og Træets Arer
 Heit svulme nu med stulte, bittre Taarer:
 Naar kommer Frugten vel, den gyldne, søde?

XIII.

Bag Jordens Bryst, i Klippehiertets Kamre,
Hvor Morkets Edderkop sit Garn udspænder,
Ad enlig Sti, som Toden ikke kiender,
En Biergmand gaaer, hvor Dybets Vandfald jamre.

De golde Steen, liig onde Tanker, flamre
Sig om Krystallerne med stærke Hænder;
Da hugger han, mens Lampen stille brænder,
Det ædle Guld af Klippen ud med Hamre.

Jeg steg som han ned i mit Hiertes Klostet,
Og Sorgens tunge Hammer skal jeg svinge
Til jeg det rene Guld for Dag kan bringe.

Det ligger dybt, og langsomt jeg det løfter;
Men midt i dybest Nat, blandt Taagedampe,
Din Kiærlighed, Madonna! er min Lampe.

XIV.

Som Oldtids Spaamand, der fra Heiens Tinde,
 Ved Stierneflaar, med ufravendte Blikke
 Paa Himlen stirred, for at see, om ikke
 Naar Fugle fløi, han kunde Varsel finde:

Saadan jeg ensom staaer, min Elsterinde!
 Og venter, du skal Varselsordet stikke.
 Dybt under mig jeg lader Jorden ligge,
 Dens blege Lys udslukkes og forsvinde,

Naar over mig jeg stuer i det Hieme
 Dit Dies milde, drømmerige Stierne,
 Og bader Sielen i de rene Luer.

Trofast jeg staaer til Nattevagten ender;
 O, var blot Ordets Fugle, som du sender,
 Ei sorte Ravnne da, men hvide Duer!

XV.

Ensom jeg sidder i det stille Kammer,
Hvor Windet kun besøger mine Tanker;
Læus Matten er, ikkun mit Hierte banker
Med tunge Slag, mens desigt Lampen flammer.

Jeg tænker paa min Elstovs Fryd og Jammer,
Og mens i Mindets Urtegaard jeg vanter,
Hvert Smil og Ord og Blik af dig jeg santer,
Som var det Blomster mellem Lundens Stammer.

Og mens jeg Smilets Rosenknopper blander
Med Ordets duftende Viol, og visler
Imellem dem dit dunkle Bliks Murikler,

Og Blomsterne med Længsels Taare vander,
Jeg tænker: Krands! maaskee du kun skal smile
Paa Graven, hvor mit Haab er lagt til Hvile.

XVI.

Forunderlige Træ, som dybt herinde
 Har slaaet Rodder i mit Hiertes Kammer!
 Snart gløder du som Guld i Solens Flammer,
 Snart stille Sølvstærter paa dig skinne.

Snart gyser alt dit Løv for kolde Vinde,
 Og visner hen og falder af med Jammer;
 Snart staaer du atter stion som Skovens Stammer,
 Naar lyseft Foraarskrands de om sig binde.

Om Skjen fortner, eller Stærter spille,
 Ved Dag og Nat du vorer langsomt, stille,
 Og strækker imod Himlen dine Grene.

Jeg sidder i din Skygge taus og ene,
 Indtil engang mit Hoved ned jeg lægger;
 Og du min Grav med dine Blade dækker.

XVII.

For Havets blege Mø sit Bytte kræver,
For dybt hun drage kan en modig Svømmer
Ned til den Søvn, hvori man aldrig drømmer,
Tre Gange først han sig af Volgen hæver.

Tre Gange for hans Die Stiernen hæver;
Først tredie Gang den salte Skaal han tømmer,
Og medens Havets Skum Liigflødet sommer,
Hans Legem langsomt imod Dybet svæver.

To Gange var min Kierlighed begravet;
Nu løfter den sig tredie Gang af Havet
Og aander tungt, og Diet mod dig vender.

Alt aabner Dybets Havfru for sit sorte,
Ensomme Slot de store Volgeporte —
Frels mig, Madonna, ræk mig dine Hænder!

XVIII.

Høit lyder Pauken, klart Trompeten stralder;
 Stig op, mit Hiertes Dame, paa Altanen!
 Der kæmpes skal, høit slagrer Elstovsfanen;
 Hør! Pandserpladen rasler, Skjoldet gjalder.

To Riddere til Kamp Trompeten kalder;
 En sidder paa en Ganger, høid som Svanen,
 Den Andens Hest er fort, vildt følger Manen,
 Og som et Sørgeslor Skabrafet falder.

De flyve frem med Spyd i stærke Hænder,
 Solglimt og Lødensky hinanden møde,
 En af dem seire skal, og En skal bløde.

Hil dig, mit Hiertes Dame! du dem kender,
 De tvende Kæmper, det er Fryd og Smerte,
 Og Kredsen, hvor der strides, er mit Hierte.

XIX.

Som Barnet, der sit Dielaag har luffet,
Træt af at græde vel, men ikke trøstet,
Dg hvilende sin Kind til Moderbrystet,
Er slumret ind omfider, sagte vugget:

Saa har min Elskov træt sit Hoved bukket,
Dg hviler paa de Torne, den har høstet;
Udover den har Søvn sin Vinge rystet,
Dg standset er dens Graad, og endt er Sukkit.

Men som en Moder from, med milde Blikke,
En venlig Drøm ved Leiet staaer og smiler,
Hvor det forgrædte Barn i Slummer hviler.

O du, hvis Stemmes Klang har Magt at drage
Til vaagen Sorg min Kiærlighed tilbage,
Tal sagte, o Madonna! væk den ikke!

XX.

Kald mig kun kold, du skal ei see den Kvide,
Der som en Kniv mig stinger under Belte;
Dybt i mit Hierte Langsels Vølger vælte
Med Brusen sig, de stumbedækte, hvide.

Som Floden styrter vild fra Klippens Side,
Naar Sneelaviner høit i Solen smelte,
Saadan, af Siælens fulde Skaaler hældte,
Ufødte Taarevæld herinde stride.

Men Strømmen, der i Biergets mørke Kløfter
Utømmet, brølende, sin Stemme løfter,
Gaaer siden blomstersmykket over Bange:

Hlyd da, min Sorg! du, som i Hiertets Kamre
Maa bruse høit og vaande dig og jamre,
Hlyd fra min Læbe sedt, som milde Sange!

XXI.

Naar sødt du hviler mellem Volsire hvide,
Med Diet luft og Drommesmiil om Rinden,
Mens, Toner liig, der bæres hen af Vinden,
Midnattens Aander let forbi dig stride:

Har jeg, hvor Skovens skulte Rilder glide,
Hver Nat et Vaabenstærne under Linden;
Forfækket flygter Hiort afsted med Hinden,
Og Ingen uden Stiernen seer mig stride.

Veed du med hvem? Med Elfskovs Gud jeg brydes;
Til Jord med Magt jeg den Forhadte tynger,
Men nye Kræfter i hans Legem gydes,

Thi Jorden er hans Moder; harmfuld flynger
Seg ham i Luft, mod Himlens Stiernerader,
Det hjælper ei, thi Himlen er hans Fader.

XXII.

Som denne Lund, hvor, liig en grønlig Slange,
Sig Stien bugter paa en selsom Maade,
Hvor hundred matbelyste Slyngegeange
Hinanden krydse, som et Net af Traade;

Hvor dybest inde, mellem Fuglesange
Dg Rosers Duft, hvorhen fast Ingen naade,
Gudinden hviler, liig en deilig Fange,
Med Marmorkinderne af Duggen vaade:

Som denne Lund snoer sig mit Liv i dunkle,
Vildsomme Gange, der bestandig føre
Mig ud til Gravens vidtoplukte Døre.

Men hver Gang jeg paa Tærsklen staaer forvovent,
Seer jeg de hvide Marmorlemmer funkke,
Dg atter styrter jeg mig ind i Skoven.

XXIII.

Misund mig ei min Latter og min Glæde!

Min Siæl er Søen, paa hvis blanke Blade
Sivblomsten svømmer mellem grønne Blade,
Mens dybt paa Bunden skjulte Rilder græde.

Vil du en stille Nat til Bredden træde,

Da seer du fiernt en drømmende Najade
Ensom og haabløs sig i Vølgen bade:
Det er min Elskov, svøbt i Sangens Klæde.

Naar Søvnens Stilhed hviler over Landet,

Naar ingen Fugl, men kun den hvide Stierne
Sees langsomt giennem Himmelrummet drage,

Da løfter hun sit Hoved op af Vandet,

Dg rækker Armen mod dig i det Fierne,
Dg synker sukkende igien tilbage.

XXIV.

Ved Foraarstid, naar Solens Guldfugl svinger
 Sig ung og straalende mod Himlens Bue,
 Maa liden Træfugl sidde paa sin Tue
 Og plukke Frøene af sine Vinger.

Men imod Høst, naar Kuldens Magt betvinger
 Den matte Sol og slukker ud dens Lue,
 Da vorer Vingen paa den vilde Due,
 Og høit dens Afskedskvad i Luften klinger.

Troft dig, mit Haab! du Fugl, der som en Fange
 I Livets Foraar dine Vinger tabte,
 Og træt og sorgfuld slagrer mellem Brimlen;

Troft dig, mit Haab, og syng kun dine Sange!
 Engang, naar dine nye Fier er fæbte,
 Naar Høsten kommer, flyver du til Himlen.

XXV.

Lyb sidste Gang, sorgtunge Sang! om hende,
 Der stod paa Tærstelen til Fredens Lande,
 I Glæds af Evighedens Lys derinde,
 Med hvide Roser om sin rene Blande.

Jeg saae et Solglimt komme og forsvinde,
 Jeg hørte Engles Røst fra fjerne Strande,
 En Lustning, som af varme Foraarsvinde,
 Kom mig imøde paa de kolde Blande.

Men før jeg knælende ved Sønnen rørte
 Af hendes Slor, faldt Matten paa, den sorte,
 Da lukked sig de malmbeslagne Døre.

Og giennem Mørket hendes Røst jeg hørte:
 "Gaa bort og kæmp indtil din Sol opstiger!
 Run giennem Kamp gaaer Vel til Fredens Riger."

XXVI.

Se Navnet hift, i Barken dybt indfaaret!
Her, mellem disse fhyggesfulde Linde,
En Ungersvend har vandret, og til Minde
Om En, han elstet, dette Træ sig faaret.

Vel vorer Barken knudret over Saaret,
Og Navnet synes langsomt at forsvinde;
Men midt i Stammen vil man det gienfinde,
Naar fælder den til Baalet bliver haaret.

Saadan, Madonna! lader jeg med Smerte
Dit Navn forsvinde nu af mine Sange,
Som Skrifteegn, der af Tidens Haand udslættes.

Men tro dog derfor ei, at det forgiettes:
Det vorer, giennem Tankens skjulte Gange,
Dybt, stiondt usynligt, indad i mit Hierte.

Freias Stjerne.

Kun een er Freias Stjerne,
Men rundt den sender
Sin Glands til alle Sider
Med milde Hænder;
Kun een er Freias Stjerne,
Men hvert et Dre
Hæder dog et enkelt Sølvsord
Af den at høre.

Der er ei nogen Hytte
Saa lav og lille,
At ei dens klare Straaler
Paa Ruden spille;
Der er ei noget Hierte
Saa tomt og øde,
Det har jo engang maattet
Af Elsfog gløde.

Kun een er Treias Stierne,
Den lyse, h ie,
Der seer os ind i Hjertet
Med Jomfrue;
Men hver en speilklar Bølge,
Hvorpaa den stinner,
Med Elstovsstiernens Billed
Mod Stranden rinder.

Kun een er den Udkaarne,
Den Længels stjerne,
Kun een den D mmebaarne,
Vor Vandring  Stierne;
Men hendes Billed speiler
Hver  del Kvinde,
Og v kker om den Stjerne
Igien et Minde.

Længsel.

Den brune Hiort i Lunden springer
 Og svømmer over Bølgen blaa,
 Skovduen breder sine Vinger
 Og lader giennem Luften staae,
 Det smutter Haren mellem Buske
 Ind under Gierdets Rosentorn,
 Og langsomt seer jeg Ræven lusse
 Og svinde bag det gule Korn.

Ad Hjemmet til de Raasen sætte,
 Naar Maanen stiger blank af Hav,
 Og hvile deres Been, de trætte,
 Bag Busk, paa Træ, i Hul og Grav.
 Der er ei noget Dyr paa Jorde
 Saa fredløst eller saa forfulgt,
 Det kan sig jo et Leie spore,
 Og har en Braa, hvor det er dulgt.

Der er ei noget Dyr i Live,
Det finder jo et Skiul tilsidst;
Skal ene mig min Længsel drive
Fra Haab til Haab foruden Rist?
Vil han, der Hiorten gav et Leie,
Der Haren gav et Glem paa Rang,
Gi ende mine Torneveie,
Og stienke Hvile mig engang?

Ved Solnedgang.

Naar Dagen er træt og vil gange til Ro,
 Og lukker sit Lyseblaa Dæ,
 Da bygger den synkende Sol sig en Bro
 Af Guld, paa de vestlige Høie.
 Men før den forlader med hurtige Fied
 Den Jord, hvor jeg vandrer i Skygge,
 Den standser og rødmer og siger: Følg med!
 Hift, hvor Solen gaaer ned, boer din Lykke.

Da griber jeg Staven og vandrer derhen,
 Derhen mod den vinkende Stierne;
 Men Solen gaaer bort, som en svigefuld Ven,
 Og Straalerne dør i det Fierne.
 Hver eneste Aften den smiler paany
 Og siger: Følg med, skal jeg bygge
 Dig Slotte med Tag af den rødmennde Sky;
 Thi hvor Solen gaaer ned, boer din Lykke.

Hver eneste Aften forsvinder den brat,
Dg lader mig sorgfuld tilbage;
Da fløiter en Fugl i den stjerneblaa Nat:
Hat Mod, du skal ikke forsage!
Der kommer en Aften med Stilhed og Fred,
Dg hyller dig ind i sin Skygge,
Da tage de synkende Straaler dig med,
Hen, hvor Solen gaaer ned, til din Lykke.

Alene.

Du brune Hiort ved Træets Rod,
 Du Skovens raske Springer!
 Hvor fik du saadant lystigt Mod,
 Saa klart et Blik, saa let en Fod,
 Som om du havde Binger?
 Da kneiste Hiorten, stolt i Sind,
 Med sine Laffers Grene:
 Det kommer af, jeg har en Hind,
 Men du maa gaae din dunkle Vei alene.

Du lille Fugl i Busten hift,
 Du glade Føraarsfanger!
 Hvi hopper du saa fro paa Kvist,
 Mens jeg mit muntre Sind har mist
 Og aldrig mere fanger?
 Fra Busten titted Fuglen ud,
 Og sang bag Blad og Grene:
 Det kommer af, jeg har en Brud,
 Men du maa gaae din dunkle Vei alene.

I Volger, som mod Stranden flaae
 Og lege med hyerandre!
 Hvorfor er I saa lyseblaae,
 Mens i mit Hiertes dybe Braa
 Kun mørke Tanker vandre?
 Da slog enølge frisk og glad
 Sit Skum mod Breddens Stene:
 Det kommer af, vi følges ad,
 Men du maa gaae din dunkle Vei alene.

Du Stjerne, som din Straale hvid
 Nedsender fra det Høie!
 Hvi er din Glands ved Midnatstid
 Saa bævende, veemodig, blid,
 Som Taaren i et Døie?
 Da lod det sagte for min Hu
 Fra Luft, i Toner rene:
 Det kommer af, at jeg som du
 Maa altid gaae min dunkle Vei alene.

F r e d .

"Hvad fattes dig, min Datter kjær!
 Hvad tynger paa dit Sind?
 Hvor er det fagre Rosenkiær,
 Som farvede din Kind?
 Hvor er din Stemmes glade Klang,
 Dit Smil, din lette Jomfrugang?
 Din Mund er stum og tungt dit Fied,
 Hvor er dit Hjertes Fred?"

O, Moder! jeg er syg og træt,
 Jeg veed ei selv hvoraf;
 Kom, lad os gaae, jeg længes ret
 At see det friske Hav.
 Naar Aftenvinden blæser op
 Og kruiser Bølgens hvide Top,
 Naar Sol bag Skyen synker ned,
 Saa faaer mit Hjerte Fred.

Nei, Moder, jeg vil bort igien!
 Hver Bolge har en Røst,
 Der hvister som en troløs Ven
 Og smerter i mit Bryst.
 Lad os gaae ind bag Skovens Trær,
 Naar Løvet sagte stælver der,
 Og Stiernen stinner stille ned,
 Saa faaer mit Hjerte Fred.

Nei, Moder! vel er Skoven smuk,
 Og mild er Stiernens Glands,
 Men Vinden lyder som et Suk,
 Og Sukket ligner hans.
 Kom, lad os gaae, jeg længes ret
 At sove nu, jeg er saa træt;
 Kun naar dit Bryst jeg hviler ved,
 Saa faaer mit Hjerte Fred.

Nei, Moder! kysser jeg din Mund
 Og hører Hjertet slaae,
 Saa maa jeg tænke paa den Stund,
 Da ved hans Bryst jeg laae.
 Hvor jeg saa vandrer hen paa Jord,
 Hans Villed i min Tanke boer;
 O, siig mig dog, hvis du det veed:
 Naar faaer mit Hjerte Fred?

"Toroven flager Vølgers Mund,
Og aldrig faaer den Ro;
Torneden, paa den dybe Bund,
De tauske Blomster groe.
Toroven sukker Bøg og Lind,
Torneden tier Storm og Vind;
Naar du i Graven lægges ned,
Saa faaer dit Hierte Fred."

Kiærligheds Land.

Før dig jeg elsked, var jeg som en Mand,
 Der flakked veivild om paa Havets Bøer,
 Med revne Seil, mens Horizontens Rand
 Den stierløse Nat sig hvælved over.

Halv drømmende jeg sad paa Stavnens Dæl,
 Saae ned i Dybet og lod Baaden drive,
 Hver Tanke sov en Dødssovn i min Siæl,
 Jeg vidste knap, om jeg var end i Live.

Da blev det Dag, det lysned fiernt i Øst,
 Og rødrende steg Elfsøvs Sol af Vandet;
 For mig laae mine Drømmes lyse Kyft,
 Og jublende jeg styred imod Landet.

Skibbruden, fattig jeg paa Stranden stod,
 Og aanded dybt, og saa mig angst tilbage,
 Jeg stødte Baaden langtud med min Fod,
 Til Tegn at aldrig bort jeg vilde drage.

Skibbruden, fattig, o, men dog saa rig!
 Haab stod igien og vinked i det Fierne,
 Jeg havde mistet Alt, men fundet dig,
 Du mine Drømmes gaadefulde Stierne!

Foran mig laae i Morgensolens Skin
 Dit Væsens uberørte, stille Skove,
 De grønne Blade hvissede: kom ind,
 Hvis du er trofast og har Mod at vove.

Dybt, som en Drøm om Evighed i Kveld,
 Var disse Skoves styggefulde Kammer,
 Den hele Verden sagde jeg Farvel,
 Og ilede ind imellem Lundens Stammer.

Hvor var det stille her! Iet ingen Lyd
 Fornam jeg uden Lovets sagte Hvislen,
 Og Nattergalens Sang om Sorg og Fryd,
 Og nu og da de stjuile Kilders Nislen.

Dg hvilken Planteverden, rig og stor!
 Hvorhen mit Die saae, var Jorden dækket
 Med unge, halv tilkulte Rosers Flor,
 Dugsprængt enhver, af Slummer nylig vækket.

Men over dem sig reiste Skovens Hal,
 Snart lys og hvælvet som en mægtig Kirke,
 Hvor Østens Palmer og Platanen sval
 Stod mellem Nordens hyide Hængebirke;

Snart sænkende sig gaadefuld og tæt
 Ned i en Myrtelund, hvor Skygger svemme
 Som Elor omkring mig, og hvor Siælen træt
 Kan hvile sig, og dybt om Elfov drømme.

Oi nogen Fod før min har vandret her.
 Nysgierlig som en Hind bag Skovens Gitter
 Din Tanke paa mig seer; naar jeg er nær
 Den flyer, men standser snart igien og titter.

Som hyide Duer flagre paa min Sti
 Dit unge Hjertes Længsler, fromme, rene;
 O, kunde jeg dem fange! men forbi
 Mig flyve de, op under Skovens Grene

Mit Haab mig driver frem; ned Solen gaar,
 Igiennem Løvet seer jeg Stierner skinne,
 Og atter Morgenens i Guld opstaaer,
 Og Lys og Mørke skifte tidt herinde;

Men fremad vandrer jeg og trættes ei,
 Mit Blik sig sænker i dit Væsens Gaade,
 Engang jeg finder dog maaskee den Vej,
 Der fører ind, hvor jeg den sødt kan raade.

Jeg veed, at dybest bag de dunkle Træer
 En yndig, stille Slette der sig breder,
 Den trætte Hind i Fred sig hviler der,
 De hvide Duer bygge deres Nedar.

En Sø der ligger, blank og reen og blaa,
 Saa dyb som Himlens Hvalving i det Fierne,
 Henover den de lette Skyer gaar,
 Ved Nat den speiler Evighedens Stierne.

Derinde, veed jeg, er det altid Vaar,
 Altid paa Græsset Morgenduggen ligger,
 I hver en Buks en Nattergal der slaar,
 Bag hvert et Blad en Rose frem der figger.

Men høie Stammer holde rundtom Vagt,
Thi Skovens Hierte banker tyft derinde;
Derhen naaer aldrig Stormens vilde Magt,
O, salig Den, som Veien did kan finde!

Trofast jeg søge vil ved Dag og Nat,
Naar Solen lyser og naar Stierner skinne;
Jeg veed, at for den Jord, jeg har forladt,
Skal jeg ved dig en bedre Verden vinde.

Fremmed.

Naar du sidder i din Faders Stue
Læs og drømmende ved Arnens Lue,
Og dit fromme Nie paa mig seer,
Mindes jeg en Stund, en længst forsvunden,
Da jeg vandred fiernt i Myrtelunden,
I det Land, hvor Himlen altid leer.

Træt, tungsindig, kom jeg i den milde
Aften til et Kloster ved en Kilde,
Jagt som Klokkerne til Afsklang;
Roser blomstred opad Kirkens Side,
Indenfor lod Kvindestemmer blide,
Klare, dæmpede, som Aandesang.

Lysset straaled giennem Vinduets Rude
Hen til mig, som sad forladt derude,
Iblandt Fremmede en fremmed Mand;
Og jeg aned al den Fred og Mildhed
Og de fromme Tanker, som i Stilhed
Blomstred i det ubekiendte Land.

Saadan seer din Siæl bag Diets Rude
Hen til mig, som staaer forladt herude,
Og for dig kun er en fremmed Mand;
Og jeg aner al dit Hjertes Mildhed,
Og de fromme Tanker, som i Stilhed
Blomstre i det ubekiendte Land.

Sov sødt.

Sov sødt, min Elskede, sov sødt!
 Herude stormer Vinden,
 Og Bladet falder guult og dødt
 Af Bogen og af Linden.
 Den sidste Blomst er sovet ind,
 Begrædt af Skyens Taare;
 Men rødmende, med Smil paa Kind,
 Den vaagner nok ad Aare.

Sov sødt, min Elskede, sov sødt!
 Gid hver en Nød og Smerte,
 Mens du i Dromme hviler blødt,
 Maa falde fra dit Hierte!
 Gid som et guult og visnet Blad
 Din Siæl maa kaste Sorgen,
 Og vaagne smilende og glad
 Til nyfødt Liv imorgen!

Sov sødt, min Elskede, sov sødt!
 Hold dine hvide Hænder!
 Hver yndig Drøm, min Siæl har mødt,
 Jeg til dit Leie sender.
 Indtil du sødt udsovet har,
 Min Kiærlighed skal vaage,
 Og som en Lampe mild og klar
 Bortjage Nattens Laage.

Sov sødt, min Elskede, sov sødt!
 Men hører du, det banker,
 Naar Lys i Østen skinner rødt,
 Saa er det mine Tanker.
 Den hele Nat de vaaged her
 Imellem Lundens Stammer;
 O luk dem mildt ved Morgenstær
 Ind i dit Hjertes Kammer!

Lad os flye!

Kom, kom! lad os flye,
 Du og jeg, min Veninde!
 Ud i Skovenes Ly,
 Der er Freden at finde.
 Lad os flye denne Stad,
 Som et trykkende Fængsel,
 Med dens Lænker af Had,
 Og dens Bitter af Længsel.

Her er Elstov en Fugl,
 Som skal jages og fældes,
 Hvi i Skoven er Skjul,
 Hvor ei Ryksene tælles.
 Her forfølger os haardt
 Baade Lunger og Blikke;
 Men den ensomme Hiort,
 Den forraader os ikke.

Kom, kom! lad os sige!
 Jeg kan sige fornemme
 Giennem Tummel og Gny
 Skovens venlige Stemme:
 "Kom til mig! her er Trøst
 Under Løvet at sanke;
 Hver en Blomst ved mit Bryst
 Er en Kærligheds Tanke."

"For det elskende Sind
 Er der godt i min Skygge;
 Hver en svævende Vind
 Er et Budskab om Lykke.
 I, hvis Liv er saa kort,
 Som de faldende Blades!
 Vil I kaste det bort
 Hvor der kæmpes og hades?"

Kom, kom! lad os sige,
 Du og jeg, min Veninde!
 Ud i Skovens Ly,
 Der er Freden at finde.
 Kun hvor Dæmringens Ro
 Over Livet sig breder,
 Finder Hjertet den Bro,
 Som til Salighed leder.

Sommer om Vinteren.

Hvor er det sødt, ved Vintertide,
Naar Lampen lyser paa din Kind,
At sidde stille ved din Side
Og see dig dybt i Diet ind,
Mens udenfor de haarde Vinde
Misunder os vor Fred herinde.

Mig synes, naar jeg saadan sidder,
Det er en yndig Sommerfæld,
Jeg troer at høre Fuglekvadder
Og Rislen af et Rildevæld;
Thi al den lyse Sommers Glæde
Har i mit Hjerte taget Sæde.

Dit dybe Sind er da den stille,
 Umaalte Sø, jeg hviler ved,
 Og dine Dines Straaler spille
 Liig Maaneklar paa Bølgen ned,
 Hvor Hjertets rene Længselsdrømme
 Som hyide Svaner sagte svømme.

O, kunde blot mit Die trange
 Ind i dit Væsens tause Grund,
 Hvor Elskovs Perle hviled lange
 Urørt paa Søens dybe Bund!
 O, kunde jeg, naar Stierner hæve,
 En salig Midnat Skatten hæve!

Kom mig til Hielp min Sang, du lette!
 Skyd Baaden ud, heis hyiden Seil,
 Grib sødt i Strangen, mens vi sætte
 Ud paa det maaneklare Speil!
 Hvo veed, om ei en venligølge
 Forraader os, hvad den skal følge.

Veed du, hvorfor?

Veed du, hvorfor dit Villed speiler
 Sig i min Siæl saa reent og lyst,
 Som i det blanke Hav en Seiler,
 Som i en Indsø Landets Ryst?
 Veed du, hvorfor din Røst gienklinger
 Saa sødt og hiemligt i mit Sind,
 Som Landsbykloffen, naar den ringer
 En stille Sommeraften ind?

For vi blev født til Sorg og Gammen,
 Til denne Verdens Liv og Død,
 Vi leget har som Engle sammen
 I Paradisets gyldne Skib;
 Hvor Salighedens Frugter hænge
 Sødstraalende paa Livets Træ,
 Der har vi levet sammen længe,
 Og boet i Morgenstyens Læ.

Hvor Evighedens Volger synge
 Sig i en Kreds om Herrens Stol,
 Hvor Stierne hans Lovsang synge,
 Klartfjinnende fra Pol til Pol;
 Paa hine lyse Himmelsfjster,
 Fristed for hver en salig Aand,
 Der har, som Broder og som Søster,
 Vi vandret sammen Haand i Haand.

Tid, naar din Stemme sagtest lyder,
 Just som den fjerne Klokketlang,
 Frem i min Siæl et Minde bryder
 Om Paradisets Englesang;
 Og naar af Veemod mildt forklaret
 Jeg seer dit Dies Taareglands,
 Er det, som blev der aabenbaret
 Mig Glimt af soundne Stjerners Krands.

Da svæver paa min Mund en Tale
 Om hine Dages tabte Lyst,
 Om Paradisets gylde Dale,
 Om Evighedens Sølvskyf.

Jeg troer, hvis blot jeg kunde finde
 Et Ord for hvad jeg dunkelt veed,
 Da kunde jeg igien mig vinde
 En Himmel i din Kiærlighed.

Jeg troer, hvis blot jeg kunde give
Hvad dybt jeg føler, Navn og Lyd,
Da vilde du, Madonna! blive
Erindret om vor spundne Tryd;
Da vilde du, med milde Blikke,
Din Favn tilfødt mig aabne dog —
Ak, jeg maa tie, kan det ikke,
Thi jeg har glemt vor Barndoms Sprog.

B ø n .

Jeg beder ei om Gulbets Glød,
Den har kun liden Varme,
Jeg beder om en Mund saa rød
Og om to hyide Arme.

Jeg beder ei om Grens Krands,
Hvorom sig Mængden flokker,
Jeg beder om et Dies Glands
Og om en Krands af Lokker.

Jeg beder ei om Lyffens Vind,
Om Glædens raske Seiler,
Jeg beder om det dybe Sind,
Hvori min Siæl sig speiler.

Zeg beder et om mangt et Mar
Hørend det sidste kommer,
Zeg beder om een yndig Vaar
Og om een Elfskøjsommer.

Hvad hjælper det?

Hvad hjælper det, din Kind er rød,
 Og smilende din Mund?
 Hvad hjælper det, din Røst er sød,
 Som Fuglesang i Lund?
 Hvad hjælper det, du er saa smuk,
 Saa ung og glad og hynderig,
 Naar jeg maa sige med et Suk,
 At du er død for mig?

O, var du død, var Diet slukt
 Og Længsel al din Røst,
 Var dine hvide Hænder smukt
 Korslagte paa dit Bryst!
 Laae du bag Gravens Laarepiil,
 Forladt, en visnet Rose liig —
 Jeg vilde sige med et Smil:
 Hun er ei død for mig.

Thi var du død, da var din Grav
Det Sted, hvor til min Trøst
Fiernt over Mindets Taarehav
Jeg vined Himlens Ryst;
Da var mit Liv en Længsel kun,
Da hørte jeg med Fryd engang,
Selv giennem Dødens blege Mund,
Din Stemmes fjerne Klang.

Men af, nu er din Læbe rød
Og smilende din Mund,
Dit Lide klart, din Røst saa sød,
Som Fuglesang i Lund.
Hvad hjælper det, du er saa smuk,
Saa ung og glad og ynderig,
Naar jeg maa sige med et Suf,
At du er død for mig?

Uforglemmelig.

Som over Havets øde Bryst
To Snekker glide hen,
Een imod Vest og een mod Øst,
Og aldrig sees igien:
Saa mødtes vi paa Verdens Hav,
Get Ord jeg raabte til dig glad,
Get Ord til Svar du stille gav,
Og saa vi skiltes ad.

Og mørke Bølger, fleer og fleer,
Dig fra mit Die tog;
Men om vi aldrig mødes meer,
Get skal du vide dog.
Hvorlangt end Skiebne's tunge Blæst
Mig driver fra din lyse Bei,
Saalænge jeg er Livets Gæst,
Saa glemmer jeg dig ei.

Du bar, o Jomfru kydst og reen!
 Min Fremtid i dit Skød,
 Hver Blomst paa mine Tankers Green
 Ved dig, min Sol! frembrød.
 Hver mandig Daad, jeg øvet har,
 Holdt du, som Barnet, over Daad,
 Du mine Længslers Hustru var,
 Formålet med mit Haab.

Du Moder var til hver en Sang,
 Der toned fra mit Bryst,
 Mod dig slog mine Stranges Klang,
 Som Volgen slaaer mod Kyst.
 Du gled paa Livets mørke Vand
 Forbi mig som et Morgenstær;
 Men aldrig meer jeg glemme kan
 Dig, som jeg havde kjær.

Hvergang et venligt Haab opstaaer
 I mit forladte Sind,
 Hvergang en stille Lykke naaer
 Mig som en Vestenvind,
 Hvergang fra Sialens dunkle Havn
 En Tanke løfter Vingen frit:
 Mit Hierte hvister tykt et Navn,
 Og dette Navn er dit.

Fremad!

Farvel! Nu braft det sidste Vaand,
 Der bandt mit Skib til Havnen;
 Nu gielder det, med mandig Haand
 Fremad at styre Stavnen.
 Min Lykkes Sol bag Skoven sank,
 Jeg kunde det ei hindre,
 Men Evighedens Stjerne blank
 Foran mig seer jeg tindre.

Staa ei, min Sang, med Graad paa Kind
 Dg stir mod fjerne Kyster!
 Her lyder ingen Kvindes Trin
 Dg ingen Fuglerøster;
 Her hører du kun Stormens Brag,
 Naar den paa Havet vanter,
 Dg Volgens tunge Hammerslag
 Mod Skibets Egeplanter.

Her vinker ikke, fint og hvidt,
 Et Jomfrusløv bag Grene,
 Men store Skyer svæve frit
 I Himmelfrummet ene.
 Her lukker ingen Slummer blid
 De trætte Dienlaage,
 Paa Havet er der evig Strid,
 Der gielder det at vaage.

Bruus høit, min Sang! som Vinterblæst,
 Byld Seilene de hvide,
 At Skibet som en vælig Hest
 Kan over Bølgen stride;
 Syng ei om Elfskovs falske Drøm,
 Der kommer og forsvinder,
 Syng om de Kræfters dybe Strøm,
 Der giennem Siælen rinder!

Lyd som en Klang af hærdet Staal,
 Som Sværdslag imod Skjolde,
 Om freidigt Mod og mandig Taal
 Og om Bedrifter holde;
 Lad Nattergal bag Rosentiørn
 Et Kvindehierte smelte,
 Sving du dig som den raske Drn
 Mod Himlens Stjernebelte!

Huult sukker det i Loug og Mast,
Dg bange skriger Maagen,
Jeg staaer, med Haand paa Roret fast,
Dg seer igiennem Laagen.
Bagved forsvinder Landets Kyst,
I Havet synker Skoven,
Men foran stiger, fiernt i Dst,
Et bedre Land af Boven.

En Drøm.

I.

En Nattergal sad udenfor mit Vindue,
 Imellem Slaaentornens hyide Blomster,
 Og sang saa sødt, at jeg mit Die luffed
 Og syntes, jeg var Barn igien, og hørte
 Baany min Moders halvforglemte Sang.
 Den sorte Fugl, der hedder Sorg, og ellers
 Ved Dag og Nat sin Vise for mig kvæder,
 Selv den sad taus, med Hovedet bag Vinge,
 Og hørte til, mens Nat sank over Skoven.
 Men mine tunge Tanker luffed langsomt
 De taarefulde Dine til og vandred,
 Søvnængere liig, henover Maanebroen,
 Der stiller Drømmens vidtudsstrakte Land
 Fra denne vaagne, sørgelige Verden.
 Hintsides Grændsen slog de Diet op,
 Hvor mange Billeder, som dunkle Skyer,

Drog langsomt over Drømmens Aftenhimmel.
 O, hvilket gaadefuldt og selsomt Land,
 Hvor Sielen løst fra Legemet kan vandre,
 Liig Tønen løst fra Strängelegens Bund,
 Og see det Legem, som den nys forlod
 Med sænket Dielaag og luffet Mund,
 Saa livløst, som om det en Prøve holdt
 Paa Dødens Sorgespil, med hyide Haar
 Omkring en Pande, hvori Tiden havde
 Med tunge Fodtrin traadt sig dybe Veie —
 See dette gamle, skrøbelige Legem,
 Det visne Pergament med Mindets Skrift,
 Opstaae i et forklaret Ungdomslys,
 Med overmodigt Smil, med glandsfuldt Die,
 Med Haabets lette Gang og Modets Rejsning.
 Forunderlige Land, hvor Drømmen gjør
 Til Sandhed atter Alt hvad Verdens Stormvind
 Forlængst har gjort til Drøm, og Tiden glemt;
 Hvor Sielen lever Livet om igjen,
 Og hører Stemmer lyde fra de Munde,
 Som Gravens Muld har stoppet til, og føler,
 At gamle Vunder springe op at bløde:
 Er du et Billede paa det bedre Land,
 Hvor visne Roser atter skulle blomstre?
 Hvad heller er du kun det sidste Gienfin
 Af Livets Sol, der synker under Havet,

Det sidste Skær, den som et Lustsyn kaster
 Foran sig ud i Evighedens Laager?
 Vær hvad du vil, selsomme Drømmeverden!
 Hvor længst forsvundne Slægter boe hos Folk,
 Som endnu ei blev til, og Mindet mødes
 I Stjerners Dæmringslys med fierneft Fremtid —
 Meer end den vaagne, avindshge Verden,
 Der bærer Sandhedsfittet paa sin Pande
 Og Løgnen i sin Mund, er du mig værd.
 Thi disse Billeder, jeg nu skal tegne,
 Børn af en Tid, saa rig paa Fryd og Vee,
 Som Skovens Abild er i Vaar paa Blomster,
 Og imod Høst paa bittre, bittre Frugter:
 Dem viste du min Sjal som klare Syner,
 Da jeg var slumret ind en Sommeraften,
 Mens Nattergalen sang i Slaaentornen.

II.

Jeg saae en Skov, hvor mosbegroede Stammer
 Holdt Vagt omkring en lille, speilklar Indsø,
 Og skygged med det mørkegrønne Løv,
 Som med en Krands af dunkle Dienhaar,
 Om Soens dybe, taarefulde Die.
 Til en af disse Stammer var der bundet
 En fulsort Hest, som utaalmobig vrinshed

Og strabede i Jorden med sin Hov.
 Ved Siden af den laae en Hund i Græsset,
 Som Hesten var den sort, og begge Dyr
 Saae nu og da med kloge Dine hen
 Paa deres Herre, som ved Søen stod
 Og kasted Græs og Blomster ud i Vandet.
 Han var en Ungersvend, der stod paa Grændsen
 Imellem Livets Foraar og dets Sommer;
 Hans Ansigt var et blomstersmykket Landskab,
 Der endnu ei var pidsket af den vilde,
 Iiskolde Høstvind, endnu ikke furet
 Af Sorgens tunge Plovjern, ikke heller
 Endnu forbrændt af Lidenstabelens Ildvind.
 Han kasted Blomster ud i Søen, men
 Hans Tanker flød ei med dem over Vandet;
 Frem og tilbage gik de utaalmødt
 Imellem Søen og et lille Huus
 Med Tag af Straa, med hyide Vielfevægge,
 Som Caprifolier og Bedbend dækked.
 I Husets Gavl var der et Vindue aabent
 Ind til et lille Kammer, hvor en Seng
 Med sneehvidt Omhæng stod, og med en Bude,
 Hvorpaa endnu saaes friske Spor af Taarer.
 Der fløi hans Tanker ind og ud og søgte;
 I Vinduet stod een Rose, men den anden,
 Den stionneste var borte — hvor var den?

Han lytted længe; giennem Vindens Susen
 Og Bølgens Nislen naaede ham omsider
 En Lyd af sagte Trin, og saadan laae
 Hans hele Sjal i Dret, at han hørte
 Hiin fjerne Lyd før den aarvaagne Hund.
 Da den kom nær, og han et lustigt Slør
 Bag Krattet skimted, blev han rød og bleg,
 Og hvert et Trin gav Gienlyd i hans Hierte.
 Det banked som i Feber, men han lagde
 Sin Haand derpaa og tvang det til at tie.
 Thi siendte han var saa ung, besad han alt
 Den sørgelige Magt, der ellers pleier
 At vore som en Efterflæt af Tidsler
 Paa Livets golde Mark, naar Alt er høstet,
 Den Magt at standse Hiertets Slag og tvinge
 Den bittre Graad til som en Flod at rinde
 Imod sit Udspring, indad hvor den kom fra.
 Maastee gav Skiebnen ham sliig Sørgeskiemt
 Paa Buggen alt, for med et Skjold af Jern
 At værne ham mod Medhyks stumpe Pile.
 Thi Saar af Kummer's Sværd, naar Blodet strømmer,
 Er Vellyst mod de plumpe Slag, som Verden
 Har givet Navn af Medhyks og af Trøst.
 Med denne Sjælens Magt, som med et Bidsel,
 Betvang han nu sin Elfsøvs raske Ganger,
 Der vilde flyve frem, og bleg og rolig

Stod han med opreist Hoved tæt ved Vandet.
 Da kom hun, som han ventede, ud af Skoven,
 Og gik med langsomt Skridt og høiet Hoved,
 Liig En, der sørger, ned til Søens Bred.
 Hun var et Barn endnu og græd som Barnet;
 Og i sit hvide Slør, med blege Kinder,
 Som der hun stod blandt grønne Siv, hun lignede
 Vandliljerne, der vorede ved Bredden.
 Imellem ham og hende blev kun verket
 Eet Ord, eet eneste, foruden Navnet,
 Men dette Ord var Dødens Lee, der meiede
 Den ene Livsblomst af, og skar den anden
 Saa dybt i Roden, at den aldrig udsprang.

Og derpaa stiltes de. Han steg til Hest
 Og vinked med sin Haand; fulgt af sin Hund
 Toer han afsted ud i den vide Verden,
 Som Vinden, der ei veed, hvorhen den blæser.
 Hun stod indtil den sidste Gienlyd svandt
 Af Hestens Hovslag og af Hundens Stemme;
 Saa gik hun atter langsomt giennem Skoven
 Op til det hvide Hus med Tag af Strag,
 Og lagde sig paa Sengen for at døe;
 Og inden føie Tid var der igjen
 Ikkum een Rose i det lille Kammer.

III.

Lidt efter lidt forvandlede Drømmen sig
 Paa selfom Viis, jeg veed ei selv hvordan.
 Det gamle Billed smelted med et nyt
 Saalunde sammen, som i Dæmringsstimen
 Det sidste Skær af Dag med Maanens Lysning.
 De dunkle Stammer langsmæd Søens Bred
 Forvandlede sig til hvide Marmorpiller,
 Der vorede som ranke Blomsterskud
 Op af det dybe Vand, og deres Kroner
 Foroven samlede sig og blev et Slot
 Med høie, rigt udskaarne Vinduesbuer.
 De grønne Blade blev til Steen, og slynged
 Sig, liig en broget Krands af Arabesker,
 Om Slottet, der i Maanens Dæmringslys
 Laae som en Kæmpeblomst med sneehvidt Bæger
 Og flød paa Bølgen. Men den klare Sø
 Forvandlede Drømmen til et snevert Vand,
 Som liig en grønlig Slange snoede sig
 I Bugter mellem høie Marmorhuse,
 Gravsteder for et længst forsvundet Liv,
 Der stod, som Dødnings i hvide Lin,
 Og stirrede med tomme Dienhuler
 Ud i den stille, maaneblege Nat.
 En søvntung, lummer Luft hang over Byen;

De hyide Duer sad paa Kirkens Tag
 Med Hovedet bag Vinge; Markusløven
 Var slumret ind, halv blind af Alderdom,
 Og selv de tvende pandserklædte Kæmper
 Paa Taarnets Top slog sagte, som i Dromme,
 Den store Klokke i de Dødes Stad.

Kun i hiint Marmorslot var tvende Binduer
 Oplyste klart, et Billed paa de Dine,
 Der vaaged indensfor, bag Silketæppet.
 Nu led en Aares Pladsken, Vandet glimted
 Med blaalig Glands, og sagte som en Snog,
 Smidig som Mandens Tanke, naar den lister
 Sig ind i Kvindens uerfarne Sæl,
 Gled der en fort Gondol henad Kanalen
 Og lagde sig i Skiul af Slottets Skygge.
 En Mand steg ud; hans Kind var bruun af Solen,
 Hans Dragt var Landets Dragt, hans Blik var kiækt,
 Og Læben svulmede med trodsigt Mod.
 Men mellem hver Gang Sælens Flamme lyste
 Som et ustadigt Ildglimt bag hans Bryn,
 Var der et Dieblif, hvori der faldt
 Et stille Stierneflær af Lungsind over
 Hans Ansigts Egn; og naar hans Mund var luft,
 Kom der en dunkel Smertestrift tilsyne,
 Hvori der stod, at han var Nordens Barn.

Han gik mod Livets Middag, Foraarsblomsten,
 Den havde han forsmaaet og traadt den ned;
 Nu rakte han sin Haand mod Sommerfrugten,
 Der som en gylden Druetase hængte
 Foran ham, modnet af en syblig Sol.
 Et Dieblif han stod og saae i Vandet,
 Som om han vilde læse Skiebne's Raad
 I Bølgen, der var dunkel som hans Fremtid;
 Men derpaa klapped han i sine Hænder,
 En Dør blev lukket op og han gik ind.

Nu stod han i en prægtig hvælvet Sal
 Med høie Bæge, straalende af Farver,
 Med Gulv af Marmor og med Silkehwyder,
 Som, mat belyste af en Lampes Skær,
 Belystigt hvilede: hvil dig her og glem!
 Hvor var ei denne Sal forstællig fra
 Hiint lille Kammer med den hvide Seng,
 Og med det ene Rosentræ i Vinduet.
 Imellem dem laae der et Dyb befæstet,
 Vel tusind Mile bredt, et Dyb i Rummet,
 Et Dyb i Tiden og et Dyb i Hjertet.
 Og dog — saa sær er Tankens skjulte Gang,
 At den en Vej sig graver under Jorden,
 Og kan forene Mindets blege Skygger
 Med Diebliffets Rød og Blod, og gnave

Det Læppe sonder, som af Tidens Haand
 Er hængt imellem Fortid op og Nutid.
 Rastløs arbejder den ved Dag og Nat,
 Muldvarpen liig, og Sjælen aner ikke
 Dens dunkle Bei og hemmelige Traade,
 Før Skillevæggen falder og forfærdet
 Den seer de Døde stige frem af Graven.
 Der var ei stærkest Lighed mellem Slottet
 Af Marmor her og Hytten hist i Skoven —
 Hvi steg da just hiint længst forglemte Billed
 Op for hans indre Syn i denne Stund
 Og bragte Salens Farver til at blegne?

I Lampens fulde Lys stod foran ham
 Hun, som han elsked og som elsked ham,
 Hun, Marmorlottets Datter, rank og stolt,
 Med Perler flettet i det sorte Haar,
 Med dristigt Diekast, der var i Slægt
 Med Druens Blod, og med en Mund, hvis Søster
 Kun fandtes blandt Korallerne i Havet.
 Hun rakte, varm af Elskov, Armen mod ham,
 Og som hun stod paa Gulvet der og smilte,
 Var der ei mere Lighed mellem hende
 Og hiint forgrædte Barn ved Søens Bred,
 End mellem Vandets blege, vaade Lillie
 Og Purpurrosens brændende Karmin.

Hvi hæved sig da nu, just som han greb
 En Flig af Lykkens Klædebon og saae
 I Fyldehornet Elstovsfrugten straale —
 Hvi hæved sig da nu just Glemsels Tæppe
 Og lod ham see hiint blege Barn igien,
 Der stod ved Søens Bred og grød bag Siver?
 Var det et Billed kun, som Tanken danned
 Af Taagerne, der svæve mellem Grave,
 Og gav en Klædning paa af Maaneglands
 Og Graad af Nattedug — hvo er da Herster,
 Naar Tanken selv, som er Vasal af Siælen,
 Kan lægge Snarer for sin egen Herre,
 Og stusse Diet med et Skin af Sandhed?
 Men var det virkelig den Dødes Land,
 Der stod imellem dem paa Marmorgulvet,
 Hvor er da Fred i Himmel og paa Jord,
 Naar Gravene kan aabne sig og sende
 De tause Gæster op i vore Huse,
 Naar Himlens Aander stige ned og rive
 Det fyldte Bæger bort fra vore Læber?

Han blev til Steen; hans Elstov visned brat,
 Som Blomsten visner i en Nattefrost,
 Hans Kind blev marmorhvid, og Haaret stifted
 Sin Rod, til Tegn, at var hans Legem ungt,
 Var Siælen nu fra denne Stund en Dying.

Han blev til Steen; han saae den stolte Kvinde
 Paa Gulvet ligge med udslagne Haar,
 Og trygle, som i Orkenen en Vandrer,
 Kun om een Lædskedrik af Elstovs Kilde —
 Den randt ei meer, dens Væld var tørret ud.
 Ak, hun foer ogsaa vild i Livets Drk,
 Og saae omkring sig kun det øde Sand,
 Fordi hun fulgte ham, den falske Fører.
 Men han gik fremad og lod hende ligge,
 Og Nattens Stierner saae hans tunge Gang,
 Til han forsvandt i Verdens store Sandhav.

IV.

Og sidste Gang forvandlede sig Drømmen.
 Jeg Himmel saae og Hav og intet Andet;
 Og Havet laae saa stille og saa dybt,
 Som var det Diet af Naturens Aand,
 Der vaadt af Længsel stirrede mod Himlen.
 Imellem Hav og Himmel flød en Baad,
 Meer ensom fast, end Tanken, naar den hover
 At kaste sig i Evighedens Hav.
 I Baaden sad en Mand i Livets Vinter,
 Hvis Sneee laae paa hans Haar; hans Ryg var frummet,
 Og paa hans Ansigts Gravsted stod der skrevet
 Med dybe Skrifteegn: her er Haabet strinlagt.

Han stirred ned i Volgen, men hans Die
 Var uden Seekraft, thi hans Siæl var blind
 Og speiled ikke meer de ydre Ting.
 Han havde svømmet længe — eller fort,
 Thi her var ingen Tid, dens Maal var tabt;
 Men Verden havde glemt hans Navn forlængst.
 For ham var hvert Sekund en Evighed,
 Ham var det eet, om han en Time svømmed,
 Hvad heller indtil Havets Strøm randt ud
 Og Stierne faldt ned og bleve slukte.
 Er Evighed den Tid, som ei er Tid,
 Da var han alt, skøndt endnu ikke død
 Paa jordist Viis, dog indenfor dens Grændser.
 Men hvad er Død? Hvor ende Livets Lande
 Og hvor begynde Dødens? Har kun han,
 Hvis Legem foder Gravens sulme Drm,
 Ret til at kaldes død? men ikke Den,
 Der, en Søvgænger litig, paa Jorden vandrer,
 Som i en fulsort Nat, og ei kan mærke,
 Naar Fuglen synger eller Blomsten duster,
 Og ikke see de grønne Blades Glands,
 Og ikke Solens Lys og Stiernens Blinken,
 Fordi hans Hierte, stult bag Brystets Hvalving,
 Fortæret er af denne Verdens Drm?
 O, der er mange Døde fleer end dem,
 Litigfisten har i Glemme! Der er Mange,

Som vandre mellem os med Skin af Liv,
 Og stule bag en borget Skindhedsmaffe
 De gustne, dybtindfaldne Dødningsræk.
 Vi trykke tidt en Knokkelhaand og kysse
 Blodløse Læber — vee os, dersom Maffen
 Faldt af i samme Stund og Legemet blev
 Et sanddru Billeb af den døde Siæl!

Dg han var En af dem, der ikke leved,
 Endskiøndt han ei var død, der ikke saae,
 Endskiøndt hans Die aabent stod og stirred.
 Da gif en Krusning over Havet brat,
 Som om et Ord blev talt, der ikke høstes,
 Dg en usynlig Ande rørte Bølgen.
 Men i den samme Stund blev der et Slør
 Bortdraget fra den Gamles matte Blik,
 Hans Hierte banked og hans Kind blev rød,
 Dg Taarens Kilde, som var tørret ud,
 Flød atter, mens han stirred ned i Havet.
 Hvad saae han da paa Bunden under Bølgen?

Han saae et lille Huus med Tag af Straa,
 Og med en Vielfeyæg, af Vædbend dækket.
 I Husets Gavl stod der et Vindue aabent
 Ind til et stille Kammer, hvor en Seng
 Med sneehvidt Omhæng stulde sig i Krogen.

I Vinduet var to Roser; een var rød,
 Den anden hvid, den hvide, det var hende,
 Hiint blege Barn, som han engang forlod.
 Hun sad i Glæde af Aftenrødens Skær,
 Der gød et Helgenlys om hendes Pande,
 Liig det, hvormed Martyrerne afbildes.
 Et saligt Smil paa hendes Læber laae,
 Hun løstet Diet op og saae paa ham
 Og sagde: Kom, jeg har tilgivet Alt! —
 Da syntes mig, at denne gamle Mand,
 Hvis Synd blev ham forladt, det var mig selv.
 Svar Længsel greb mig efter Fred igien,
 Og efter hende, som jeg elsked først;
 Jeg rakte Armen mod det fjerne Syn,
 Da løste Baadens Planker sig, og Bølgenes
 Viskolde Hænder rørte ved mit Hoved.

I dette Nu faldt Drommens Billed sammen,
 Og brat jeg vaagned, kold af Nattens Vind.
 End troede jeg at høre hendes Røst,
 Men det var Stemmen af den Nattergal,
 Der sad og sang blandt Slaaentornens Blomster.

Den Ensomme.

I.

Hans Haar er hvidt, ei Vintersnee
 Har voldt det, men en Frost af Vee.
 Hans Kind er bleg, ei Tidens Tod
 Den fured, men en Taareslod.
 Hans Mund er lukt, hvor Smilet sad,
 Der blomstrer Kammers Malurtåblad,
 Og i hans Pandes Rynkestrift
 Staaer Sagn om Sorgernes Bedrift.
 Men Ingen veed, hvad han har lidt;
 Thi samme Stund han Pilen fik,
 Saa vendte han sig stolt og gif
 I Skoven ind med langsomt Skridt,
 Krondyret liig, der blodigt, mat,
 Sig fixer i det dunkle Krat.

Hvordan han sine Smerter bar,
 Om der gif lang Tid eller kort,
 Forinden Saarets aabne Mund
 Blev til et taust, tilluftet Ar:
 Det veed kun Skovens brune Hiort,
 Og Fugl paa Green og Blomst i Lund,
 Det veed kun Sø og dyben Elv,
 Og Gud i Himlen og han selv.

Med opreist Binde, forslagt Arm,
 Forlod han Verdens Landevei;
 Han havde taalt den skarpe Harm,
 Men Lægedommen led han ei.
 Thi saadan er det Verdens Skif,
 Først saarer den med giftig Braad,
 Saa kommer den med Suk og Graad
 Og Medynks vanle Læbedrif.
 Men hvo der stolt, med luftet Mund,
 Forsmaaer det lunkne Laarebad,
 Og seer sin Sorg i Diets Grund,
 Ham lægger den for Spot og Had.
 Dog Spot og Latter, Hadets Ord
 Har ingen Magt der hvor han boer,
 De vrede Tingers Hvirvelvind
 Naar ikke til hans Fristed ind;
 Thi han har slaget op sin Bo

I Hjertet af den dybe No,
 Hvor hver en borget Dragt af Støv
 Brat falder af som visstent Løv,
 Hvor Sialen ene, nogen staaer,
 Og væver sig af Rummers Traad,
 Med Islet af den stille Graad,
 En bedre Dragt, som ei forgaaer.
 Han boer i Ensomhedens Skov
 Og hviler sig ved Tankens Elv,
 Han hører Lyd af Regn og Blæst,
 Men aldrig Trin af fremmed Gæst;
 Thi Verden gysrer for den Lov,
 Som hersker der: at see sig selv.

Hans Venner, det er Hiort og Hind,
 Det grønne Blad, den lette Vind,
 Skovduen og den vilde Drn,
 Hvert Rildevæld, hver Rosentiørn.
 Dem kiender han, til dem betroer
 Han tidt i Løn sin Smertes Ord;
 Og bliver Byrden ham for svær,
 Saa hjælper Himlens Stjernehær
 Ham trofast med at bære den,
 Som Vennen hjælper Ven igjen.
 Thi slig en lys og herlig Magt

Er i den stille Stierne lagt,
 Elig Lægedom mod Harm og Had
 Der drypper ned fra Lundens Blad,
 Og bæver i Guldmaanens Skin,
 Og hvister i en Sommervind;
 Elig salig, meer end jordist Trøst
 Der boer i Nattergalens Røst,
 At ingen Mand en Smerte led,
 Som ikke lindret blev derved.
 Men Stiernen under Himlens Blaa
 Har anden Viis at trøste paa,
 End Verden i sin Klogskab veed.
 Den følger ikke Fied for Fied
 Den dagsthye Sorg, den tranger ei
 Ubuden ind paa Kummerens Vei;
 Men som et Die fuldt af Fred,
 Den stuer taus fra Skyen ned,
 Og venter stille til han selv,
 Den Slagne, lukker op sin Siæl.
 Da taler den med saadan Røst,
 Som Tankens Dren høre kun,
 Bliidt Sølvordet fra dens Mund
 Nedsynker i det piinte Bryst,
 Og Sorgens Ansigtstræk, de haarde,
 Formildes atter af en Taare.

Hans Venner, det er Hiort og Hind,
 Og Maanelys og Stiernefin,
 Og hvor han gaaer med blegen Kind,
 Der elstes han af dem igien;
 Men selv er han sin bedste Ven.
 Skibbruden er han, Vind og Sø
 Ham kasted paa en ensom De;
 Men over Bølgens vilde Larm
 Han løstet høit, med kraftig Arm,
 Det Guld, der hviled i hans Siæl,
 Og frelst Skatten og sig selv.
 Derfra bestiger han i Ro
 Hver stille Nat den Maanebro,
 Der gaaer fra Mindets dunkle Ryst,
 Høit over Jordens Bee og Lyst,
 Ind til det Rige, fuldt af Fred,
 Hvor Lønnen venter Den, som led.
 Med smertebleget Kind og Haar,
 Med Sorgens dyrefølte Glands
 Om Panden som en Martyrfrands,
 Han ensomt op ad Broen gaaer
 Mod Evighedens fjerne Strand;
 Men naar hans Vandring ende kan,
 Naar Lyset her skal slukkes ud,
 For hist at tændes — veed kun Gud.

Mig har engang, som i en Drom,
 En Sommernat Skovfildens Strøm
 Fortalt, hvad om hans svundne Liv
 Den havde hørt af Blomst og Siv;
 Og som jeg hørte det af den,
 Fortæller jeg det nu igien.

II.

Det var en Aften, seent i Mai;
 Udsprunget var Kastaniens Blad,
 Hvidtiørnens Knopper stiles ad
 Og dufted mildt paa Skovens Bei.
 En Rattergal i Krattet slog,
 Fuldmaanen op paa Himlen drog
 Og kastede sit Solverskær
 Udover Jorden fiernt og nær.
 I Lunden slumred Hiort og Hind,
 Selv Skoven sov i Maanestien,
 Som Barnet af at lege træd,
 Og drømte sødt og aanded let.
 En salig Fred med stille Magt
 Som Guds Velsignelse var lagt
 I Fuglens Sang, i Bladets Duft,
 Og i den lune Foraarsluft;
 Genover hvert et haablest Bryst

Gled der et Maanestier af Trost,
 Sorg lukked sine Dienlaage,
 Og Savnet herte op at vaage.

Hvo aner vel i sig en Sund,
 At Falskhed boer paa Nattens Mund,
 At Tordenstormen, mørk og kold,
 Er gienit bag Maanens blanke Skjold,
 Som Havnens Tanke bag et Smil,
 Som i Guldkogger skarpen Pii!?

Hvo aner, at hiin hvide Skj
 Der Midnat, som en Søvn af Bly,
 Skal brede sig om Himlen trindt
 Og gjøre Stjernens Die blindt?

Hvo tænker, at det stolte Træ,
 Der kneiser liig en Ridder stærk
 Med Fiederbust, i Pandserfærk,
 Skal synke for et Lyn i Knæ?

At denne Blomsterhær, hvis Duft
 Er Skovens Aftenbøn, skal brat
 Adsplittes i den sorte Luft,
 Og hvirvles om blandt Tiern og Krat?

Og dog er denne dybe Fred,
 Der, liig en Drøm om Evighed,
 Sedt hviler over Land og Hav,
 Kun Grensværtæppet paa en Grav;

Dg denne Foraarsaftens Glands,
 Med Fuglesang, og Blomsterfrands,
 Er kun et Slør af Maanestien,
 Der hænger over Dødens Kind,
 Dg som før Midnats Klokker slaae
 Skal rives sonder og forgaae.

Det var en Aften seent i Mai,
 Der vandred To ad Skovens Vej;
 Snart saaes de, snart forsvandt igien
 De bag det grønne Krat i Løn,
 Den Ene var en Ungersvend,
 Den Anden var en Kvinde stien.
 De havde begge nys forladt
 Hiin morgenlyse Urtegaard,
 Som bærer Navn af Barndomsaar,
 Dg endnu ikke Foden sat
 Paa Livets tunge Tornefti,
 Der løb dem frum og mørk forbi.
 I Løshed gik de, Fied for Fied,
 Igiennem dunkle Gange ned
 Imod det fjerne Hav, hvis Røst
 Gav Gienlyd ind i Skovens Bryst.
 Han saae paa hende, men hun slog
 Sit Die ned, paa hendes Mund
 Stod Smilets Gaadestrift en Stund,

Men Sielen var en luffet Bog
 For ham — selv kiendte hun dens Sprog;
 Thi Kvindens Tanke er en Frugt,
 Som modnes tidlig, straalers smukt
 Ved Foraarstid fra grønne Green;
 Men Mandens Tankevært er seen,
 Og han behøver Regn og Slud
 Og Storm, for ret at foldes ud.
 Han saae, hun smilte, dog han saae
 Ei Alt, hvad der i Smilet laae.
 For ham var det et gyldent Tegns,
 Der viste ham hans Fremtids Egn
 Saa solbeskinnet, lys og blid,
 Som Engen er ved Sommertid;
 For ham var dette Smil, der kom,
 Saa sødt, som Lampens klare Skin,
 Der lyser Vandringsmanden ind
 I Hytten, som han drømte om.
 Han aned ei, at Smil paa Mund
 Er tidt kun Lygtemænd, der staae
 Som Lysglimt over Mosegrund
 Og daare Hvo som troer derpaa;
 Elig Lærdom er paa Bunden lagt
 For Den, der Livets Drif har tømt —
 Han havde knap endnu den smagt,
 Endnu ei levet, ikkun drømt.

Saalunde gif en Stund de frem
 I Taushed giennem Skovens Giem.
 En Nattergal i Busten slog,
 En Hind igiennem Krattet jog,
 Et Herte banked høit af Fryd,
 Men ellers hørtes ingen Lyd.
 Vel havde nylig Elskovs Magt
 Rørt ved hans Mund og Taler vaft;
 Men Ordet, der saalænge laae
 Forborgent dybt i Sjælens Braa,
 Var endnu som den bange Hind,
 Der tøver, før i Maanestien
 Den vover sig fra Skygger tætte
 Ud paa den aabne, lyse Slette.
 O bliv derinde, lev i Fred,
 Du stille Drøm om Kjærlighed!
 Lev som et Træ ved Jordens Bryst,
 Lev som en Fugl med søden Røst,
 Lev som den lette Vind, der glad
 Forlyster sig bag Blomst og Blad!
 Men bliv derinde, vov dig ei
 Ud paa den aabne, kolde Bei;
 Der fange de dig snart i Garn,
 Du Sjælens tillidsfulde Barn!
 Der jages du fra Sted til Sted,
 Som Dyret, jeg dig ligned ved;

De onde Tungers Hundeslof
 Dig følger over Steen og Stof,
 Indtil du seigner, træt af Saar,
 Og Kniven i din Nakke staaer.
 O bliv derinde — dog, forbi
 Er Frelsens Stund og Skovens Sti.

De standsed hvor en Slette stred
 Svagt heldende mod Havet ned,
 Foran dem laae den store Sø,
 Men Volgen slumred under De,
 Og løstet med sit Mandedræt
 Guldmaanens Solvflor tykt og let.
 Tilhøre rakte Landet ud
 Sin mustelstærke, krumme Arm,
 En Veiler liig, der favner varm
 Ved Natterid sin unge Brud;
 Tilvenstre laae, med takket Gavl,
 Med kalter Væg og røden Tavl,
 Paa Hoiens Skrant en Landsbykirke,
 Halv skult af grønne Hængebirke.
 Hun stod paa Græsset saur og sin;
 Varm af at gaae, sit Hovedlin
 Hun løstede med hviden Haand,
 Og løste sine Loffers Baand.
 Da var det som naar Sol udslaaer

En Sommerdag sit gyldne Haar,
 En Lysning giennem Skoven gif,
 Saa Flugt i Busten vaagned op,
 Og Træet ryfted med sin Top,
 Men Stiernen bleguede derved.
 Hun stod som Elverpigen rank,
 Og saae paa ham med Dine blaae,
 Hvori slig lønlig Trolldom laae,
 Alt brat for hendes Fod han sank,
 Og følte Siælens Kilder rinde,
 Som Flod mod Hav, med Magt mod hende.
 Han taug ei meer, hvert bange Haab
 Gik nu sit Navn i Elstovs Daab;
 Ret som naar hundred Stemmers Klang
 Forenes i eet Chor til Sang,
 Gik hver en Længsel i hans Bryst
 I denne Time Maal og Møst.
 Alt hvad derinde fæled sig,
 De stille Dømmes Haab og Fryd,
 Og Tvivlen med sit stumme Skrig,
 Og Veemods Suk, hvert usødt Ord,
 Som kun paa Siælens Tunge boer,
 Brød frem med Magt og blev en Lyd.
 Han sank i Knæ ved hendes Fod,
 Og tillidsfuld, med Ungdomsmod,
 Bad han i Stiærm af Mattens Fred

Om hendes Hjertes Kiærlighed.
 Han loved som en Ridder from
 At tiene hende Livet om,
 At vie hende Sang og Sværd,
 Hver ædel Daad, hver mandig Færd,
 At stige glad med hendes Navn
 Paa Læben ned i Dødens Favn,
 Og bære hendes Billed tro
 Ind over Ewighedens Bro;
 Han svor — og Nattens Stierner veed,
 Om han har trofast holdt sin Eed.

Men hun stod bleg og mæled ei.
 Var det fordi med hyiden Haand
 Hun holdt en Stund Vagtstaalens Baand,
 Og veied Elskovs Ja og Nei?
 Hvad heller lod fra Skovens Skjul
 Et Varselsstrig af Skiebne's Flugl,
 En dunkel Sang om Daad, der laae
 Foruden Navn i Siælens Braa?
 Sif hun i Dæmringen at see
 Det blege Billed af den Vee,
 Der som et Barn endnu ei fød
 Laae giemt og sov i hendes Skød? —
 Thi der er Dieblif, hvor Lyn
 Gaaer over Tidens Ansigtsstræk,

Og viser os til Sorg og Skræk
 Ufødte Gjerninger som Syn.
 Da see vi Bredens dunkle Drift
 Guldbaaren staae, med blodig Kniv,
 Og pege paa den Gaadestrift,
 Der gemmer Nøglen til vort Liv;
 Da see vi vore Barndomsaar
 Med rynket Kind og hvide Haar
 Gaae sukkende i Dybet ned,
 Hvis Bund og Grændser Ingen veed;
 Da føle vi med Gysen brat,
 Det rører sig i Tankens Hiem,
 Og vilde Lyster fare frem
 Som Lustsyn i en Vinternat;
 Da stue vi en selsom Jagt:
 En adelig Hiort er fiernt og nær
 Forfulgt af sulne Hundes Hær;
 Med Lakkerne langs Nakken lagt,
 Med blodigt Skum omkring sin Mund,
 Henover Bierg og giennem Lund,
 I Kreds om Horizontens Ring
 Den flyver med forvivlet Spring,
 Indtil den døer i Gravens Elv —
 Den er et Billed af os selv!
 Der gives Lider, da vort Bryst
 Gienlyder af en Klagerøst,

Som er os fremmed end, og dog
 Er det vor egen Tanke's Sprog;
 Det er vor egen Fremtidsdaad,
 Der vaagner op med Suk og Graad,
 Og melder sig med lønlig Smerte,
 Som Barnet under Moders Hierte.

Hvis hun fornam i denne Stund
 Slig Varselskroft fra Gialens Grund,
 Da var det kun et Dieblif;
 Snart hendes Kind sin Farve fik
 Og Læben blussede dobbelt rød,
 Men atter som en Snog sig stød
 Hiint Smil bag Mundens Moser hen
 Og saaes en Stund og svandt igien.
 Hun boied let sit Hoved ned
 Til ham, der bange ventede paa
 Hvad Svar hans Beilen skulde faae;
 Og mens hun sagte rørte ved
 Hans Mund med sin og vied ind
 Til ensomt Liv hans unge Sind,
 Fra hendes lyse Haar der gled
 Et Skiar af Guld henover hans,
 Det var hans Elstovs Martyrfrands.
 Saa lagde hun sin runde Arm
 Omkring hans Hals og drog ham tæt,

Som Fuglen i et Fangenet,
 Til sine Læber og sin Barm.
 O, havde blot hans Dre havt
 I eet Sekund den Tryllekraft,
 At høre bag det hvide Bryst
 Hvad der blev talt med Hvisterøst!
 Men han fornam, berøst af Fryd,
 Kun Ordets, ikke Tankens Lyd.
 "Jeg elsker dig," saa talte hun —
 Da lød et Suk fra Havets Mund,
 En Gysen giennem Skoven foer,
 De unge Blade stialv paa Kvist
 Ved Tanken om en Kvindes Lyst;
 Han lytted kun til hendes Ord:
 "Jeg elsker dig og er dig tro,"
 Saa mæled hun; "men kun vi To,
 Og Stjerneerne, som Alting veed,
 Skal vide om vor Kiærlighed.
 Drag bort, som det din Villie var;
 Naar Skoven atter skiftet har
 Som nu de hvide Vinterliin,
 Og klædt sig i sin Doraarsdragt,
 Naar til vort Liv et Aar er lagt,
 Kom saa igjen, da er jeg din.
 Da skal," — men hvad hun sagde meer,
 Sank i den søde Hvisten hen,

Som kun forstaaes af Een, ei Fleer,
 Og ikke siges kan igien.
 Men alt imens hun talte, gled
 Hans Dine tidt til Kirken ned,
 Der mellem Skov og Volger blaae
 I Glands af Maanestinner laae,
 Og paa hans Mafhns Tavle kom
 Tilskyne hvad hun hvistef om.

Hvo aner vel i slig en Stund,
 Naar Mand og Kvinde, Mund ved Mund,
 To Blade lig paa samme Green,
 Sedt hvile sig, i Tanken Een;
 Naar Elfskys milde Sommer nat,
 Af hver en Sorg og Tvivl forladt,
 Har bredt, mens lyse Stierner brænde.
 Sit Drømmeslor udover Lyende:
 Hvo aner vel, at Falskhed boer
 Paa Nattens Mund, i Elfskys Ord?
 At dybest Jammer, vildest Skræk
 Er skjult bag Smilets Rosenhæk?
 Hvo aner, at det vaagne Liv
 Staaer som en Havfru mellem Siv,
 Med stivnet Blik og vandfold Barm,
 Og truer Drømmen med sin Arm?
 Og dog er denne dybe Fred,

Der, lig en Drom om Evighed,
 Sedt hviler over Sjalens Hav,
 Kun Grønsværtæppet paa en Grav;
 Og denne Elfsøsaftens Glands,
 Med Fuglesang og Blomsterfrands,
 Er kun et Slør af Maanestfr,
 Der hænger over Løgnens Kind,
 Og som, naar Dagens Klokker slaae,
 Skal rives sønder og forgaae.

De stiftes ad; hans Kind var vaad,
 Og langsomt steg han i en Baad,
 Der gled i Skjul af Skoven frem;
 Hun vandred atter til sit Hiem.
 Men over Land og Hav faldt brat
 Sligt Mulm, som i et Huus ved Nat,
 Naar alle Gæster hiem er vendt,
 Og Lyset slukt og Festen endt.
 Guldmånen bagved Skoven sank,
 Om hver en Stjerne hvid og blank
 Greb Skyen med sin sorte Haand,
 Og løst blev Tordenstormens Baand.
 Udester, som en sneehvid Fugl,
 Der flyver bort fra Hedens Skjul,
 Gled der et Skib for fulde Seil,
 Saa Skummet stod om Bø og Speil;

Det fløved rast de dybe Vande,
 Det agted sig til fierne Lande.
 Paa Dækket stod en Ungersvend
 Og stirred taus mod Kysten hen.
 Bort fra den blomsterløse Vang,
 Hvor kun det vaade Tanggræs flød,
 Og vilde Maagers Stemmer lød,
 Hans Tanke gik en Pilgrims gang
 Tilbage til hver Helligdom,
 Hver Buis, hver Kilde Skoven om;
 Der søgte de bag dunkle Træer
 En, som var fiern, endskiøndt saa nær.
 Og alt imens han stod og saae,
 At Rummet vored meer og meer,
 Og der gik Bølger, fleer og fleer,
 Imellem dem, han grundet paa,
 Om der er nogen Sorg paa Jord,
 Som den at stilles ad, saa stor.
 Han havde endnu ikke lært,
 Der er et Afstdsord, hvis Slag
 Er hundred Gange mere svært,
 End det, som blot ved Mar og Dag,
 Og blot ved Sø og saltet Vand
 En Kvinde stiller fra en Mand.
 Der er et andet Afstdsprog,
 Der klinger huult og falder tungt,

Som Jorden paa et Kistelaag,
 Paa hvert et Hierte blødt og ungt;
 Der er et mere beest Farvel:
 Det er imellem Siæl og Siæl.

III.

Hvor flyver Storken hen i Høst,
 Naar Græsset visner paa vor Kyst?
 Hvor søger Stær og Svale Læ,
 Naar Løvet falder guult af Træ?
 Hvor lægger vel det Skib i Havn,
 Der udad vender bredden Stavn,
 Og heiser op de hvide Seil,
 Og glider over Havets Speil?
 Hvor drager Mandens Længsel hen,
 Naar han paa Kysten staaer igien,
 Og mærker, at en Vintervind
 Alt blæser skarpt omkring hans Kind,
 Og seer, at Skib og Fugle drage
 Den samme Vei, hans Tanker tage?

Der er en Himmel mere blaa,
 End den, vort Døie her kan naae;
 Der er en mere gylden Sol,
 End den, som lyser bleg og mat

En stakket Stund for Nordens Pol;
 Der er en stiernefmykket Nat,
 Meer varm og lys og elskovssom,
 End den, der ruger som en Drøm
 Om Gravens Mørke, Dødens Kulde,
 Ved Vintertide, tung som Muld
 Og kold som Is og uden Trost,
 Paa Nordens snebedækte Bryst.
 Der er en deilig Urtegaard
 Mod Syden fiernt i Havet bygt,
 Som sine varmeølger slaaer
 Imod en Strand med Palmer smygt.
 Der er et Land, en Flig, som Gud
 Har staaet mild, med naadig Magt
 Af Paradisets gyldne Skrud,
 Og hist i Verdenshavet lagt;
 Et Land, hvor Somren gløder varm
 Som en Rubin paa Jordens Barm,
 Og Vintren selv saa yndig er
 Som en Opal med Rosenstær;
 Et Land, hvor Livet er en bold,
 Forvoen Kamp med Sværd og Skjold,
 En lystig Dands i Myrtelund,
 Et dristigt Kys paa Pigemund.
 Der vorer Sagnet's Blomst af Guld
 I Klipperist, i Dalens Muld;

Der staae de Slotte, hvert især
 En kelig Lund af Marmortræer,
 Hvor Elskov vandred Haand i Haand
 Med Strængespil og Ridderaand,
 Hvor klække, turbanklædte Mænd
 Gik ud og ind, med Sværd ved Lænd;
 Hvor skionne Kvinder sad i Ring
 Om Alabasterkildens Spring,
 Og lytted til en Elskovssang,
 Mens Vandet risled, Fløiten klang.
 Nu er der thyst i hver en Hal,
 Dog endnu høres Kildens Fald,
 Nu er der tomt i Slottets Sale,
 Dog endnu hvissler Winders Tale.

Der flyver Storken hen i Hest,
 Naar Græsset visner paa vor Kyst,
 Der søger Stær og Svale Læ,
 Naar Løvet falder guult af Træ,
 Der drager Tankens Trækfugl hen
 Og kommer vingestudi igien;
 Og derhen paa sin Vandring kom
 Den Ungerisvend, jeg melder om.

Midt i det gyldne Slot, som staaer
 Hvor Sneens Bierge straane ned

Mod Xenilflodens grønne Bred,
 Er der en yndig Urregaard
 Blandt hvide Marmorsales Pragt,
 Som en Smaragd blandt Perler lagt.
 Blodrede Roser vore der
 I Skyggen af Akastetræer,
 Granadas Gble rødmer smukt,
 Med Purpurmunden halv opluft,
 Og rundtom er den varme Lust
 Sødt krydret af Jasminers Duft.
 En Soilerække, rank og hyid,
 Staaer klædt i Alabasterdragt,
 Liig Skygger fra den svundne Tid,
 Som endnu stande troe paa Vagt;
 Og der er tyft og stille, som
 Om aldrig andre Gæster kom
 Imellem disse Blomster ind,
 End Stjernelys og Maanestjn,
 Og Svalerne fra Slottets Gal,
 Og nu og da en Nattergal.
 Det er som Tid, den strenge Gæst,
 Der paa sin jernbestoede Hest
 Bildt flyver om fra Syd til Nord,
 Med Døden i sit tunge Spor:
 Som Tiden selv var standset her,
 Og havde faaet Haven fjer,

Dg havde vendt igien sit Fied,
Dg sagt til Slottet: staa i Fred!

Høit over Xenilflodens Væld
Dg over Dalens dybe Skæft,
Er Lindarajas Have lagt
Paa Skranten af et ensomt Fjeld;
Dg kun et Vindue, dækket tæt
Med Viindruerblades grønne Net,
Forbinder den — nei, stiller ad
Dens Blomsterfred og Verdens Had.
Der sad i Kveld hiin Ungersvend
Med Haand ved Kind, og stirred hen
Imod de fjerne Bierge blaae,
Som mellem ham og hende laae.
Hvi blev hans Tanke nu ei her,
Hvorhen den dog saa tidt var iilt?
Hvorfor begyndte, knap udhyilt,
Hans Stæl paany sin Vandringsfærd,
Dg drog, med aldrig slukket Tørst,
Igien ustadig over Jord?
Det var fordi han havde først
Seet Lyset i det høie Nord.

Thi Biørnen har sin Winterhi,
Dg Ræv sit Hul at hvile i;
Skovduen og den raske Høg

Har deres Stiul i Gøg og Bøg;
 Den vilde Drn, der jages op,
 Kan hvile sig paa Klippetop;
 Men Nordens Barn har intet Sted,
 Hvor Længslen lader ham i Fred.
 Den har sit dunkle Kiendetegn
 Dybt i hans Pande gravet alt
 Forinden han til Liv blev kaldt,
 Og ikke Solskin, ikke Regn,
 Ei Sommervind, ei Vinterslud
 Kan vise disse Mærker ud.
 Som Skyggen følger Legmets Spor,
 Saa følger Længslen ham paa Jord.
 Gaaer han tilsoes og keiser op
 Det hvide Seil i Skibets Top,
 Saa vinker den fra Bølgen blaa,
 Og hvister ned fra Mast og Raa;
 Har paa sin Hæl han Spore sat,
 Og rider han som vilden Blæst
 Genover Hede, giennem Krat,
 Saa rider med den mørke Giæst;
 Naar han vil drukne Sorg og Nød
 I lystigt Lag, ved Vinens Gled,
 Og sætter Bægret til sin Mund,
 Saa ligger Længslen paa dets Bund;
 Og vil han, ung og elstovsvarm,

Sig hvile ved en Kvindes Barm,
 Saa hører han en sagte Røst,
 Der kalder ham fra hendes Bryst.
 Saalunde gaaer han, Fied for Fied,
 Ad Livets Bierg først op, saa ned;
 Hver Blomst, han plukker paa sin Sti,
 Ham saarer med en lønlig Torn,
 I hvert et Væld, han gaaer forbi,
 Der blandet er et Malurtkorn.
 Men han gaaer frem og hyler ei,
 Thi foran paa den trange Vej
 Staaer Længslen, som en Skygge hvid,
 Og lover ham en bedre Tid;
 Den troer han paa, den følger han,
 Indtil han staaer ved Gravens Rand.
 Der kalder Længslen sidste Gang
 Og lover ham bag Matten lang,
 For hvad han savned her og led,
 En yndig Morgen, fuld af Fred.
 Om den vil holde hift sit Ord,
 Veed kun den Siæl, som heden foer:
 Han har kun Valget mellem to,
 Fortvivle maa han eller troe.

Og denne Hiertets dybe Tær,
 Der stifter Gienstand vel i Løn,

Men aldtig døer hos Nordens Søn,
 Var bleven Ungerfrendens Arv;
 Den talte til ham, mens i Kvæld
 Han hviled paa Alhambras Fjeld,
 Med Haanden under Kind, og saae
 Ud imod Biergene, de blaae.
 Da vendte han med eet sit Blik,
 Der vildsomt over Sletten gik,
 Og Jægren liig, træt af at jage,
 Han kaldte Tankens Falk tilbage;
 Thi bag Jasminens Blomstersnee
 Sif han et yndigt Syn at see.

Ved Marmorskaalens hvide Fod,
 Hvor Bølgen risler sagte ned,
 Og lødster hvert et tørstigt Bed,
 En ung og deilig Pige stod.
 I Vandets Glade, blank og klar,
 Hun spejled sig som i et Glar,
 Og boiet over Skaalen let,
 Hun løste sine Haar af Net
 Og fletted dem med hyiden Haand —
 Mon det var Lindarajas Mand?
 Var hun det blege Billed af
 Hiin Kvinde, Sagnet taler om,
 Som var saa kjærlik, skien og from,

Og endnu stiger tidt af Grav,
 Og vandrer seent, ved Maanestier
 Rundt i den Lund, hun havde kjær?
 Nei, det var kun en jordist Mo,
 Ei nogen Drom fra Gravens Blund,
 Det var en stakkels Vige kun,
 Født for at elske og at døe.
 Han sad useet bag Busk og Blad
 Og saae, hvor smukt hun bar sig ad;
 Saa kaldte han: "Dolores, kom!"
 Da vendte hun sig hurtig om,
 Og hendes blege Kind blev rød;
 Igien som fer hans Stemme lod,
 Da fløi hun, som fra Stræng en Piiil,
 Igiennem Gangene med Smiil,
 Indtil hun tæt foran ham stod;
 Der standsed hun, blev rød som Blod,
 Og hvisted, mens hun saae til Jord:
 "Hvad vil Dolores I, Señor?"
 En Stund han taug, sorgfuld i Hu;
 Han aned, at det Ord, som nu
 Laae bag hans Læber, længe glemte,
 Var skarpen Sværd i Skeden giemt,
 Som naar det droges, vilde naae
 En Siæl og dybe Vunder slaae.
 Han taug, som med sig selv i Strid,

Tog hende saa ved Haanden hyd,
 Og sagde blidt: "Barn af min Siæl!
 Nu maa jeg sige dig Farvel;
 Nu drager Stork og Stær affted,
 Nu er det Tid, jeg følger med."

Gik du en Dag i Skoven ind,
 Og saae, hvordan den brune Hind,
 Som bedst den vandred tryg og glad,
 Og sanked hift og her et Blad,
 Namt af et Skud fra Bustens Læ,
 Stod stille, stialt og sank i Knæ —
 Da saae du hende; bleg hun stod,
 Igjennem hendes Lemmer foer
 En Gysen kold, og uden Ord
 Hun knæled stille ved hans Fod.
 Hvor findes vel det Sprog, som har
 Slig Farvesmeltning dyb og klar,
 At det kan male hvad der laae
 I Blikket, da hun paa ham saae?
 Det var en vildsom Vandrers Nød
 I golden Drik, i Skovens Skjød;
 Det var den bange Moders Bøn
 I Kirken for sin syge Søn;
 Det var en Synders dybe Skrak
 Ved Synet af Dødsenglens Træk —

Nei meer, thi lys er Dødens Nat
 Mod Kiærlighed, af Haab forladt.
 Hvor findes vel det Sprog paa Jord,
 Hvori der slige Toner hoer,
 Som de, der led fra hendes Bryst,
 Da Taaren randt og hun fik Røst:
 "Forlad mig ei, naar du gaaer bort,
 Er Vintren lang og Somren kort!
 Forlad mig ei, naar du har sagt
 Farvel, har Solen ingen Magt!
 Forlad mig ei, og skal du gaae,
 Saa tag mig med paa Vølgen blaa;
 Jeg kan jo dog ei leve her,
 Naar du gaaer bort, som jeg har kjær.
 Dit Hierte, veed jeg, er ei frit,
 Men er der ikke Plads til To?
 O, jeg er noisom, kan du troe,
 Gifst hende meget, mig kun lidt!
 Lad hende gyldne Sale faae,
 Der findes vel til mig en Braa;
 Giv hende Dagen varm og rød,
 Giv hende Natten lang og sød,
 Men stenk mig for min Elskov kun
 Den drømmerige Dæmringsstund,
 Som du har sagt mig lyser der,
 Hvor du er fra, med dampet Skær.

Død mig med Sorger, fyld min Bei
 Med Tørne, men forlad mig ei!"
 Da disse Ord hun havde talt,
 Blev hendes Røst af Taarer kvalt.
 Han løstied hende blidt fra Jord,
 Som Gartneren en Blomst, der groer;
 Han klapped hendes blege Kind
 Og sagde mild, med sorgfuldt Sind:
 "Jeg huser dig, du stakkels Varn!
 Men jeg dig fanged ei i Garn.
 Jeg kan ei tøve, blev jeg her,
 Saa døde hun, som har mig kjær.
 Du tør ei heller tænke paa
 At følge mig paa Volgen blaa;
 Thi visjen Frugt paa knækket Green
 Er Kiærlighed til fleer end Gen,
 Og klover du en Perle, faaer
 Du kun igien to ringe Skaar;
 Et lunfent Hierte kun er deelt,
 Men du er værd et varmt og heelt.
 Jeg bede vil Madonnas Søn
 At stienke dig en Elsker stien;
 Jeg bede vil Guds Moder selv
 At læge Saaret i din Siæl,
 Og stue naadig til dig ned —
 Farvel Dolores, lev i Fred!"

Alt mens han talte, var det som
 En anden Sæl i hende kom;
 Thi Had og Elskov stifter brat
 I Syden om, som Dag og Nat.
 Hun stod foran ham høi og rank,
 I Volger Barmen steg og sank,
 Og om dens hvide Tvillinghøi
 Som Rævvinger Haaret fløi.
 Hvor nys et Væld af Taarer flød,
 Stod hendes Kinder nu i Glød,
 Ud fra de sorte Dine flød
 Der sig et Blik, som Vilen hvast,
 Og saadan mæled hun i Hast:
 "Du ynker mig — ynk for dig selv,
 Du kolde Skum paa Nordens Elv!
 Ynk for den Jord, som af sin Lænd
 Har Eder født, steenhaarde Mænd!
 Jer stæbte Himlen i sin Harm,
 Og lagde Jer ved Vintrens Barm;
 I drifter af dens golde Bryst,
 Jer Buggesang er Blæstens Røst.
 I fik Jer Deel af Jordens Bee,
 Dens Fryd er kun et Sagn for Jer;
 Af Jis er Eders Tanker der,
 Og Eders Ord er Wintersnee.
 Hvad hjælper det, at over Sø

Med Stork og Stær I komme hid?
 Vor Sommerfol er varm og blid,
 Men Eders Gial kan ikke toe.
 I komme kun som Skyen graa,
 Der mørkner os vor Himmels Blaa,
 I bringe Sorg og Savn herved,
 Men selv faae I dog aldrig Fred.
 Saa vorde Sorg din Lod paa Jord,
 Du, som har lært mig Sorgens Ord!
 Jeg vier dig til Suk og Savn,
 Du, som har sagt mig Sukkets Navn!
 Dit Liv skal ensomt stande liig
 En nogen Steen ved Havets Viig,
 Og har du naaet dets Grændsefiel,
 Skal Ingen sige dig Farvel.
 Drag bort, jeg lægger mellem os
 En Drk af Had, et Hav af Trods!
 Og fer skal Blomst i Drken groe,
 Fer hun og du skal sammen boe,
 Ja, fer skal Havet fylbes ud,
 Fer du skal kalde Nogen Brud!"
 Saa talte hun, og fiernt i Nord
 Et mægtigt Lyn som Vidne foer
 Bag Skyen frem i samme Stund,
 Et Amen lod fra Lørdnens Mund,

Dg gienklang i de dybe Dale;
Men hun forsvandt i Slottets Gale.

IV.

Det var en Aften, seent i Mai;
Udsprunget var Kastaniens Blad,
Hvidtiornens Knopper stiftes ad
Dg dufted mildt paa Skovens Bei.
I Bugten, langs den frumme Bred,
Hvor Sletten straaend sagte ned,
Der slumred Vandet, blankt og tyst;
Kun nu og da en Bølge faldt,
Ret som et Ord i Søyne talt,
Med dæmpet Mumlén ind mod Kyst.
Igiennem Bugtens snevre Port
Gled før den sagte Vind et stort,
Letbygget Skib, med hyide Seil,
Saa langsomt henad Havets Speil,
Som om det var en Fugl, der ret
Var af at flyve bleven træt;
Det havde gjæstet fjerne Lande,
Nu søgte det til Hjemmets Strande.

Paa Dækket stod en Ungersvend
Dg stirred taus mod Kysten hen,

Hvor Eng og Skov i Aftenstær
 Kom meer og meer hans Dø nær.
 Alt som han gled mod Landet ind,
 En mægtig Længsel greb hans Sind;
 Hans Hjerte banked mere fast,
 Hans Tanker fløi med større Hast,
 Og paa hans Ansigts Foraarssegn
 Faldt Smilets Solskin, Aarens Regn.
 Hvad var der for en lønlig Magt
 I disse stille Skove lagt,
 I Lovets Eusen, Siøgens Sang,
 I Aftenklokkens fjerne Klang?
 Thi hver en Lyd, der sagte flød
 Igiennem Luften til ham hen,
 Var ham saa dyrebar og sød,
 Som Stemmen af en savnet Ven;
 Det kom ham for ved hver en Røst,
 Som Sjælen rev sig af hans Bryst,
 Og vilde flyve foran Vind
 Og Strøm og Skib i Lunden ind —
 Hvad var der for en lønlig Magt
 I disse stille Skove lagt?

Det veed ei du, der fulgte tro,
 Med varsomt Skridt, i søvnig Ro,
 De brede Landeveies Spor

I Støv og Hede, langsmed Jord;
 Det veed ei du, der kravled seen,
 Med Sneglens Fart, fra Steen til Steen;
 Og endnu mindre du det veed,
 Der i dit Hul dig graved ned,
 Og sad i Mo og rusted der,
 Som i sin Balg et ubrugt Sværd.
 Det veed ei du, der gaaer bag Plov,
 Og træder hvor din Dres Klov
 Har traadt før dig, og viger ei
 Fra Jurens lige, sikkre Bei;
 Men du det veed, der støvned frem
 Paa Bølgen blaa, langt fra dit Hiem,
 Og trodsed klæk, med mandig Hu
 Den vilde Brænding, Stormens Gru,
 Du veed det, raske Semand, du!
 Du, som har vaaget tidt, forladt
 Af Stiernes, i Mulm og Nat,
 Og styret giennem Regn og Blæst
 Din Snekke som en valig Hest.
 Du, som har slakket viden om,
 Og til de øde Steder kom,
 Hvor man foroven Himmel seer,
 Torneden Hav og intet meer;
 Hvor Stormen, som en Kæmpe stærk,
 I Jordenshyens Vandfersærk,

Med Lynets Landse, lurker bag
 Den fjerne Synskreds Nat og Dag;
 Hvor hver en Bove dybt i Hav
 Er som en graadig, bundløs Grav,
 Hvor Vandets blege, lumse Me,
 Med Krands af Skum, i Taagesløer,
 Gaaer foran Skibet over Sø,
 Og lukker op sin Vejleder.
 Du, som har drømt saamangen Stund
 Om Fuglesang i grønne Lund,
 Og vaagned af den søde Drøm,
 Og fandt dig midt paa vilde Strøm,
 Hvor Maagen striger, Stormen vanter,
 Og Volgen slaaer mod Skibets Planker —
 Du veed, hvad det vil sige naar,
 Let vugget af en sagte Vind,
 Ind imod Havnen Skibet gaaer,
 Og Seilet tages langsomt ind;
 Du veed, hvordan det er at staae
 I Stovnen høit og stue paa,
 At Skov og Eng i Aftenstær
 Bestandig kommer mere nær;
 Du veed, men ogsaa du kun veed,
 Hvad der er for en salig Fred
 I Lovets Susen, Gløgens Sang,
 Og Aftenklokkens fjerne Klang,

Hvad der er for en lønlig Magt
 I Himmets stille Skove lagt.

Men han, som steg i Baaden hift,
 Den Ungersvend, jeg melder om,
 Der hjem fra fjerne Lande kom,
 Han følte meer endnu forvift.
 Thi han fornam i Skovens Sprog,
 Naar Vinden imod Blade slog,
 Med Længsels urofulde Lyst,
 En Gienlyd af den Kvindes Røst,
 Som havde stienket ham engang,
 Mens Bladet hvisted, Tuglen sang,
 I denne Stund, paa dette Sted,
 Ved Stjerners Lys sin Kiærlighed.
 For ham i Klokkens Lyd der laae
 Langt meer, end blot en Aftenbøn,
 Thi ved dens Klang han tænkte paa
 Hvad bly hun havde sagt i Løn;
 Og alt som Rummet langsomt veg
 Imellem Baaden og hans Hiem,
 Af Tankens stille Dyb der steg
 Et lyst og yndigt Billede frem.
 Han saae et Huus, med Tag af Straa;
 I Skovens Ensomhed der laae,
 Dybt inde, mellem Rosers Hæk

I Skul, ved Bredden af en Bæk.
 Ud af den aabne Dør der drog
 Ved Fakkelflin et Bryllupstog,
 Og vandred parviis, Haand i Haand,
 Som Dømmesyn forbi hans Aand.
 Hun, som han elstede, foran gik
 Med lette Skridt, med sænket Blik;
 Om Brudesloret, fint og hvidt,
 De gyldne Loffer holdt frit,
 Den høire Haand bar Psalmebog,
 Den venstre var ei ledig dog;
 Hvo var den Svend, som trykket glad,
 Veruft af Fryd, dens Elieblad?
 Han kiendte ham, han saae heelt vel,
 Den Ungersvend, det var ham selv.
 Opad den lange Kirkegang,
 Hvor Lysekronen brændte klar,
 Han saae dem vandre, Par for Par,
 Ved Klokkelyd og Psalmesang.
 Tilfidsst han saae med henrykt Aand,
 At han og hun ved Altrets Steen
 Fromt knelede ned, i Tanken Een,
 Og bytted Ringens gyldne Baand.
 End var ei Dømmens Bager tomt,
 Paa Bunden laae et saligt Liv,
 Hvori han elstede trofast, omt,

I Glæde som i Sorg sin Viv;
 Endnu var Drømmen ei forbi,
 Da stødte Baaden imod Strand,
 Han reiste sig, han sprang i Land,
 Og ilede ind paa Skovens Sti.

O, hvilken Fryd, igien at gaae
 I disse Ganges dunkle Giem,
 Hvor hvert et Blad, hvert lille Straa
 Tilhviisted ham: Velkommen hiem!
 Det kom ham før, som om det Nar,
 Han havde levet sidst, svandt bort
 Liig Morgendrømmen bleg og kort,
 Som om det var den samme Vaar,
 Den samme Nat, som da han drog
 Fra hende bort og Afsted tog.
 Thi Livet har en dobbelt Art,
 Tidt svinder det saa let og snart,
 Som Sporet af en Baad i Vand,
 Og som et Fied i Flyvesand;
 Tidt graver det sit Skrifte tegn ind
 Saa dybt og fast i Siæl og Sind,
 At Limen bliver til et Nar,
 Og Mindet klart som Stjernen staaer.
 Men kun det Liv, der leves rigt
 I Fryd og Vee, i Haab og Savn,

Har meer af Livet, end dets Navn,
 Alt Andet er kun Drømmen ligt;
 Ikkun de Bolger — af, hvor faa!
 Som springe dybt fra Sjælens Braa
 Med vældig Magt, er Livets Strøm,
 Alt Andet er kun Skum og Drøm.
 Og derfor mødtes Da og Nu,
 Liig tvende Floder, i hans Hu,
 Og sloge sammen som et Hav
 Omkring det blege Gienfærd af
 Det svundne Aar; eet Minde kun
 Steg som en Havsru op af Sø,
 Og lagde Fingren paa sin Mund:
 Det var Alhambras blege Mø —
 Hvad vilde hun, hvad varsled hun?

Som for et Aar tilbage, slog
 En Nattergal, Fuldmaanen drog
 Paa Himlen op, og fiernt og nær
 Den kastede sit Sølversfiar.
 I Lunden slumred Hiort og Hind,
 Selv Skoven sov i Maanestien,
 Som Barnet, af at lege træt,
 Og drømte sødt og aanded let.
 Han vandred frem med sagte Skridt
 Og saae sig om og smilte tidt;

Men Blomsten stod af Laarer vaad,
 Hvorhen han kom paa Skovens Sti,
 Og Duggen sank som stille Graad
 Fra hvert et Træ, han gik forbi.
 Da standsed han med eet, liig En,
 Der seer en giftig Dorn bag Green;
 Hans Kind blev hvid og rød igien,
 En Gysen i hans Lemmer foer,
 Han stod som naglet fast til Jord,
 Og greb med Haand til Brystet hen.
 Midt i hans Hierte blødt og ungt,
 Der drømte som et Værn i Fred,
 Faldt en uhyre Smerte tungt,
 Som Hamren paa en Ambolt ned.
 Hans Siæl, der hviled uden Værn,
 Blev som et giennemglødet Jern,
 Hans Tanker spredtes vildt og brat,
 Liig Gnister i den mørke Nat,
 Og fra hans Blik fløi Lyn paa Lyn —
 Hvad saae han da for Rødselslyn?
 Han saae et Huus med Tag af Straa;
 I Skovens Ensomhed det laae,
 Dybt inde, mellem Rosers Hæk
 I Skjul, ved Bredden af en Bæk.
 Udaf den aabne Dør der drog
 Ved Fakkelflin et Bryllupstog.

Hun, som han elsked, foran gif
 Med lette Skridt, med sænket Blik,
 Den høire Haand bar Psalmebog,
 Den venstre var ei ledig dog;
 Hvo var den Svend, som trykked glad,
 Verust af Fryd, dens Lilleblad?
 Han kiendte ham, han saae heelt vel,
 Den Ugersvend var ei ham selv.
 Han stille stod paa Skovens Sti,
 Og saae, at Toget gif forbi;
 Men i den samme Stund der drog
 Ud fra hans Bryst et Sørgetog
 Af Elfskovstanter, som hans Stæl
 For evigt sagde nu Farvel.
 Ham Ingen kiendte, han var glemt,
 Ikkum hans Hund med trofast Sind
 Sprang giennem Busken til ham ind,
 Den havde dog hans Minde giemt
 I Aar og Dag; og fulgt af den,
 Gif han i Skoven ind igien. —
 Hvordan han der sin Smerte bar,
 Om der gif lang Tid eller kort,
 Forinden Gaarets aabne Mund
 Blev til et taust, tilluffet Nr:
 Det veed kun Skovens brune Hiort,
 Og Fugl paa Green og Blomst i Lund,

Det veed kun So og dyben Elv,
Og Gud i Himlen og han selv.

Men Get jeg veed og sige vil,
Og du, som lider, lyt dertil!
Den Mand er ei forladt af Gud,
Der fik den stille Sorg til Brud.
Fryd er en Mø, af Falskhed fuld,
Sorg er en Hustru, tro som Guld.
Fryd er en Kvinde, skion at see,
Men hun er Barn af denne Jord,
Al hendes Trostfab er kun Ord,
Der smelte let som Foraarsnee;
Sorg er et Himlens Barn og veed
Om Veien til sit Hiem Bested.
Er du af Alt paa Jord forladt,
Sorg bliver hos dig Dag og Nat;
Med blege Kinder, høi og streng,
Hun vaager ved din Smerteseng,
Og viser dig i trofast Speil
Din Tankes Brøst, dit Hjertes Feil.
Hun er dig kjærlig, aldenstund
Hun aldrig smiler med sin Mund,
Hun taler haardt, alligevel
Saa frelser hendes Ord din Siæl.
Tung er vel hendes Tornevei,

Dog du, som lider, laßt den ei!
Thi naar din sidste Time slaar,
Naar Døden sidder paa dit Bryst,
Og denne Verdens falske Lyst
Dig svigter troløst og forgaaer:
Da folder Sorg, din stille Brud,
De store, sorte Binger ud,
Og favner dig med trofast Sind,
Og bærer dig i Himlen ind.

